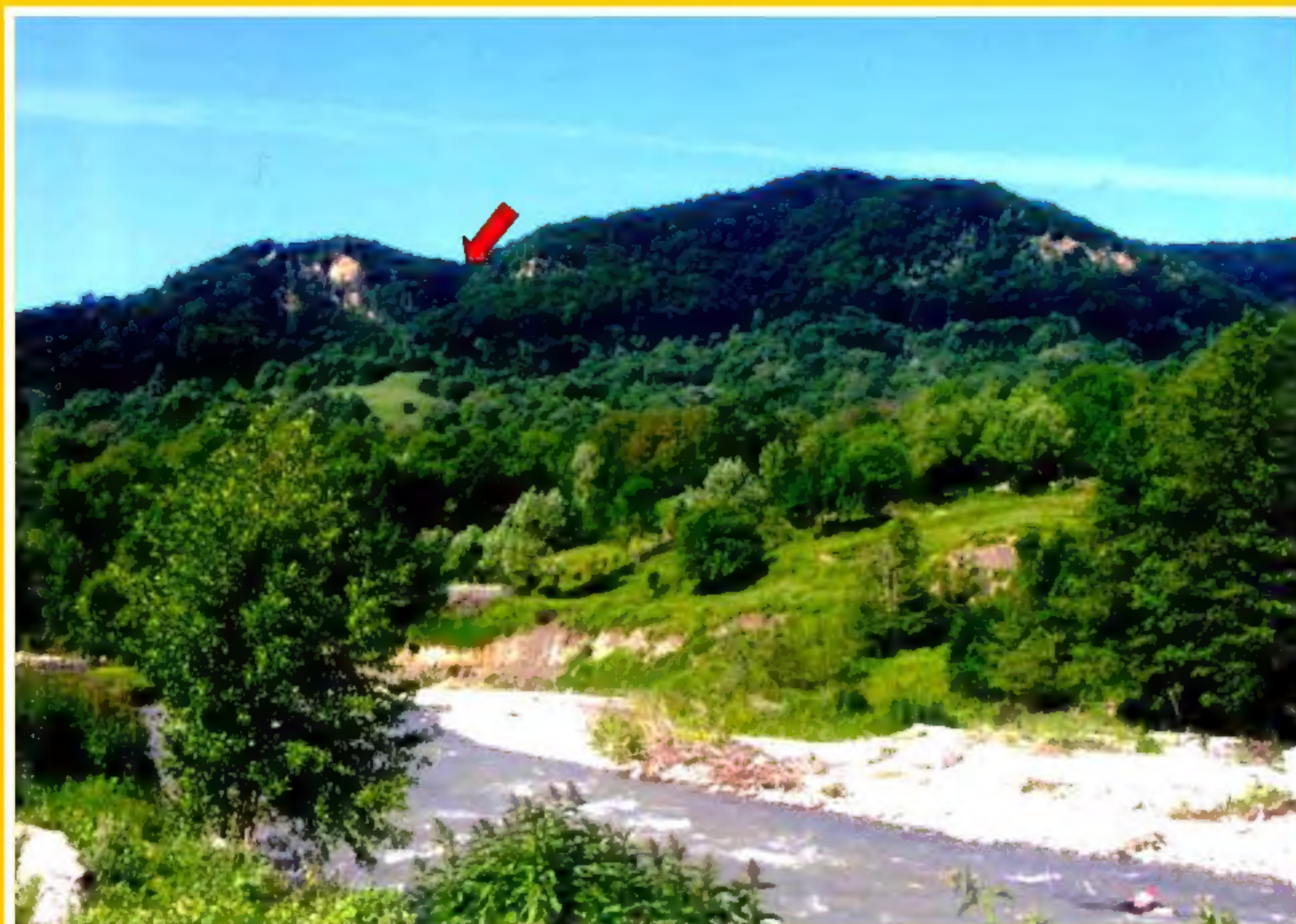
Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului.
–Dimitrie Gusti–

POENĂREI

⋆STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ⋆

POENÁREI-
SAT MARTIR,
PRIN JERTFA EROILOR SÁI !



REVISTA MONOGRAFICĂ ANUALĂ NR. 14 / MMXVIII

Perspective postume...



Scene biblice din pridvorul bisericii
în viziunea pictorului Ion Fleşaru.

POENĂREI - SAT MARTIR

Memoria eternă a istoriei:



Conştientizând adevărul rostit de către marele istoric Nicolae Iorga: „Neamul românesc devine etern prin cultul eroilor", Colegiul organizator al primei întâlniri din anul 2004 a fiilor satului desfăşurate sub genericul «Poenărei – străbuna vatră natală» şi-a propus ca obiectiv prioritar ridicarea unei imense cruci închinate eroilor Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş, pe Dealul Toaca, vârful cel mai înalt de pe golul Poenăreilor, cu vizibilitate maximă în zonă, în apropierea locului unde au fost prinşi, prin trădare, ultimii partizani ai Grupării «Haiducii Muscelului» care au luptat pentru libertate şi pentru înlăturarea dictaturii comuniste din România, pentru ca, în memoria colectivă a românilor, amintirea lor şi a susţinătorilor lor martirizaţi în anchetele Securităţii să dăinuiască în veci. S-a ales, ca loc de amplasament al crucii, zona „Lacul Roşu", mai precis, vârful acesteia, la circa 200 m vest de bordei, acolo unde partizanii efectuau observaţii permanente asupra mişcărilor de trupe, întrucât spaţiul precizat permitea o perfectă vizibilitate spre drumul judeţean Piscani-Domneşti-Nucşoara şi drumul naţional Curtea de Argeş-Domneşti-Câmpulung Muscel, rute utilizate frecvent de Armată şi de Securitate, prin Valea Râului Doamnei, către Munţii Făgăraş.

Dificultatea transportării unei imense cruci de lemn, înalte de circa 15-20 m, la locul amplasamentului acesteia a constituit o preocupare a proiectantului, ing. Constantin Samoilă, care ar fi preferat un metal de construcţie uşor, eventual aluminiu, material ce permitea transportarea şi asamblarea pieselor constituente pe locul fixat. Impedimentul procurării acestui material extrem de scump l-a determinat pe proiectant să renunţe la ideea sa, deşi rezistenţa aluminiului în timp şi strălucirea sa reprezentau două argumente pro incontestabile. Pentru ca monumentul în formă de cruce să fie vizibil pe o arie extinsă, s-a procedat la „îngemănarea unor cruci" care, privite dinspre sud, est, sau vest să nu ofere imaginea unei simple coloane verticale, ci imaginea perfectă a unei cruci de formă latină. Definitivarea ansamblului a implicat, astfel, efectuarea unor studii de perspectivă în spaţiu rezolvate cu succes de către proiectant.

Din păcate, acest generos proiect nu s-a putut realiza până în prezent, din diverse cauze obiective, invocându-se, printre altele, costurile unei asemenea operaţiuni de amploare, imposibil de a fi asigurate de un sat a cărui populaţie gravitează în jurul a o sută de locuitori permanenţi.

Într-o asemenea situaţie insurmontabilă, consider că o soluţie viabilă ar fi preluarea unui model adoptat cândva de edilii Braşovului care au marcat vizibil cu brazi plantaţi numele oraşului lor într-o zonă defrişată.

Imaginea unei cruci uriaşe realizate prin plantarea, sub această formă, a unor brazi pe pajiştea în declivitate accentuată a poienei de la Lacul Roşu, vizibilă de la circa 15 km, din teritoriul comunei Pietroşani şi de pe şoseaua naţională dintre Câmpulung-Muscel şi Curtea de Argeş ar reprezenta o modalitate accesibilă, sub raport financiar, de a marca locul ultimului adăpost al ultimilor partizani din Gruparea «Haiducii Muscelului».



Potrivit unui studiu estimativ realizat pe Google Maps, la rugămintea mea, de ing. Dan Iulian Cotar – fiul ing. Cornelia Constantinescu şi al ing. Ioan Cotar, deci, poenărean neaoş pe linie maternă–, „Poiana Lacul Roşu are o suprafaţă de circa 2000 mp, iar perimetrul dreptunghiului suprafeţei de teren afectate plantării de puieţi de brad - aproximativ 190 mp; dimensiunile crucii: braţul vertical - 60 m, iar cel orizontal - 30 m; lăţimea braţelor crucii - 10 m".

O astfel de cruce vizibilă de la mare distanţă ar constitui un perpetuu reper sacru al eroismului celor au murit pentru libertate în lupta împotriva comunismului în satul martir Poenărei.

Sper că viitoarele «Întâlniri ale fiilor satului Poenărei» se vor desfăşura lângă acest obiectiv memorial de rezonanţă naţională, în cadrul feeric al naturii de la Lacul Roşu.

Ar fi o revedere mult mai motivată, întrucât, prin acest însemn al credinţei strămoşeşti, s-ar întipări, în minţile generaţiilor prezente şi viitoare din zonă şi nu numai, uriaşul tribut de sânge dat de neînfricaţii fii ai satului Poenărei căzuţi în lupta pentru reîntronarea libertăţilor democratice în România.



Pentru a se conferi monumentului memorial individualitate, textele inscripţionate pe plăci metalice fixate pe un mic obelisc de beton vor cuprinde referiri sumare la rolul mişcării de rezistenţă anticomunistă în istoria României:

Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş – organizată şi coordonată de către colonelul Gheorghe Arsenescu din Marele stat major al armatei regale române – se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România. Rezistenţa armată anticomunistă a fost un fenomen spontan, având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării României. Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».

În această luptă inegală împotriva regimului de teroare comunist, satul Poenărei – care a fost ultimul adăpost al partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului» – a dat un uriaş tribut de sânge. Au fost **condamnaţi la moarte** şi seceraţi de gloanţele regimului comunist, la Închisoarea Jilava, în crunta noapte de 18/19 iulie 1959:

† **ANDREESCU N. NICOLAE** [n. 20 februarie 1918] – preot;

† **CONSTANTINESCU GH. IOAN** [n. 19 octombrie 1906] – preot;

† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 12 aprilie 1902] – învăţător;

† **SORESCU I. NICOLAE** [n. 23 iulie 1900] – agricultor.

Au fost **condamnaţi la ani grei de detenţie** vrednicii de pomenire luptători pentru libertate din Poenărei:

† **ANDREESCU N. MARIA** [n. 28 ianuarie 1923] – soţia preotului Nicolae Andreescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU GR. JUSTINA** [n. 12 aprilie 1912] – soţia preotului Ioan Constantinescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU-PREDUŢ I. IULIANA** [n. 16 iunie 1929] – profesoară, fiica preotului Ioan şi a Justinei Constantinescu; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii. Arestată, deşi era gravidă în luna a şaptea, a născut, în Închisoarea Văcăreşti, o fetiţă: Justina-Libertatea, la 18 septembrie 1958;

† **DIACONU I. IOAN** [n. 10 noiembrie 1925] – agricultor; 15 ani închisoare corecţională;

† **ILIESCU N. NICOLAE** [n. 2 septembrie 1912] – agricultor; 18 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **NĂSTASE GR. ECATERINA** [n. 24 martie 1901] – casnică; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 10 martie 1931] – student, fiul învăţătorului Gheorghe şi al Mariei Popescu; 8 ani închisoare corecţională;

† **POPESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1908] – soţia învăţătorului Gheorghe Popescu; 8 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1905] – soţia baciului Nicolae Sorescu; 3 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU N. GHEORGHE** [n. 2 august 1925] – fiul baciului Nicolae şi al Mariei Sorescu, agricultor; 7 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

† **DEACONU GR. ION** [n.1925] arestat din eroare, datorită asemănării de nume cu Diaconu I. Ioan, şi care, la numai o lună de la eliberare, a decedat, din cauza regimului de teroare din cursul interogatoriilor de la Securitate.

- **MARINESCU V. ALEXANDRU** [n. 17 septembrie 1929], bacalaureat; condamnat la 20 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii.

Jertfindu-vă sub steagul sfânt
al patriei, prin timp, durate,
aţi semănat acest pământ
cu dor nestins de libertate !

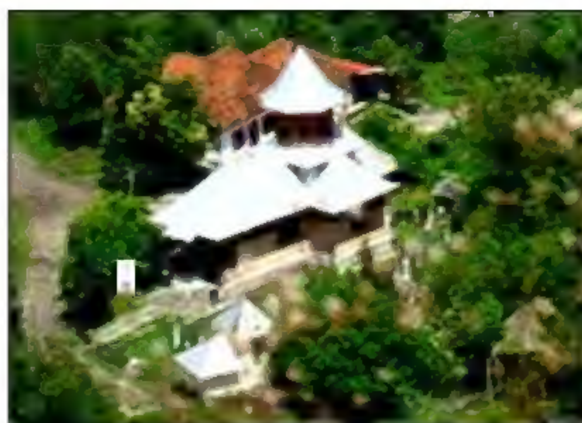
Pe o altă placă, va fi inscripţionat textul:

Bordeiul de la Râpile cu Brazi – situat la circa 200 m est – a fost, timp de şase ani [1952-1958], ultimul adăpost al partizanilor: **PETRE ARNĂUŢOIU**, **TOMA ARNĂUŢOIU**, **CONSTANTIN JUBLEANU**, **MARIA PLOP** şi al fiicei acesteia, **Ioana-Raluca**, născută în bordei.

UN PROIECT DE SUFLET ŞI DE CONŞTIINŢĂ:

MOMUMENTUL EROILOR
REZISTENŢEI ANTICOMUNISTE DIN POENĂREI-MUSCEL







ARGUMENT:
Monumentul va perpetua, în conştiinţa localnicilor din satul martir Poenărei, amintirea represiunii bestiale a Securităţii comuniste împotriva celor care au susţinut material cu sacrificii enorme, în perioada anilor 1952-1958, pe ultimii partizani din Gruparea de rezistenţă armată anticomunistă «Haiducii Muscelului» care a acţionat în arealul sudic al Munţilor Făgăraş.

AMPLASAMENT:
În incinta pogradiei bisericii de lemn, în zona din stânga accesului, într-un spaţiu care să permită efectuarea unor slujbe religioase de pomenire.

STRUCTURA MONUMENTULUI:
Cruce de formă latină, cu înălţimea de 2,40 m realizată din succesiunea pe verticală şi orizontală a 10 hexagoane de beton marcate, pe latura principală prin litere mari [Showard Gothic] din metal nichelat, implantate în beton pentru compunerea cuvântului «**POENĂREI**» [pe braţul vertical] şi prin cifre din metal nichelat, pentru inscripţionarea anilor: «**1952**» şi «**1958**» [pe braţul orizontal], perioada de implicare fundamentală a susţinătorilor partizanilor în asigurarea hranei celor ascunşi în bordeiul de la Râpile cu Brazi de pe teritoriul

acestui străvechi sat muscelean. Postamentul din piatră, prevăzut cu o nişă centrală, va avea dimensiunile: 180x50x30 cm. Pe două plăci metalice, cu dimensiunile: 100x40 cm, respectiv: 130x70 cm, vor fi imprimate textele:

100 X 40 CM

OMAGIU
EROILOR DIN SATUL POENĂREI-MUSCEL
PENTRU TRIBUTUL LOR DE SÂNGE SI DE SUFERINTĂ
ÎN CONFRUNTAREA INEGALĂ CU TOTALITARISMUL COMUNIST !

130 X 70 CM

CONDAMNATI LA MOARTE SI EXECUTATI:

ANDREESCU N. NICOLAE [1918-1959] – preot
CONSTANTINESCU GH. IOAN [1906-1959] – preot
POPESCU GH. GHEORGHE [1902-1959] – învăţător
SORESCU I. NICOLAE [1900-1959] – baci

CONDAMNATI LA ANI GREI DE DETENTIE:

ANDREESCU N. MARIA [1923-1981]
CONSTANTINESCU GR. JUSTINA [1912-1983]
CONSTANTINESCU-PREDUŢ IULIANA [1929-2002]
DIACONU I. IOAN [1925-2010]
ILIESCU N. NICOLAE [1912-1980]
NĂSTASE GR. ECATERINA [1901]
POPESCU GH. GHEORGHE [1931-1985]
POPESCU GR. MARIA [1908-1984]
SORESCU GR. MARIA [1905-1992]
SORESCU N. GHEORGHE [1925-2011]
DEACONU GR. ION [1925-1959]
MARINESCU V. ALEXANDRU [1929]

JERTFINDU-VĂ SUB STEAGUL SFÂNT
AL PATRIEI, PRIN TIMP, DURATE,
ATI SEMĂNAT ACEST PĂMÂNT
CU DOR NESTINS DE LIBERTATE !

Pe o placă metalică, cu dimensiunile: 130x70 cm, fixată în spatele monumentului – pandant cu placa egală dimensional de pe faţada principală – va fi imprimat textul:

130 X 70 CM

Rezistenţa armată anticomunistă din arealul sudic al Munţilor Făgăraş – organizată şi coordonată de către colonelul **GHEORGHE ARSENESCU** din Marele stat major al armatei regale române – se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România. Rezistenţa armată anticomunistă a fost un fenomen spontan, având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării României. Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».

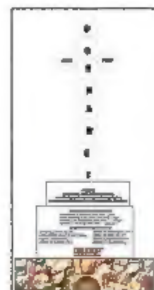
Bordeiul de la Râpile cu Brazi a fost, timp de şase ani [1952-1958], ultimul adăpost al partizanilor: **PETRE ARNAUTOIU**, **TOMA ARNAUTOIU**, **CONSTANTIN JUBLEANU**, **MARIA PLOP** şi al fiicei acesteia, **Ioana-Raluca**, născută în grotă.

Pe litera **O** din «POENĂREI» se suprapune o scenă biblică în metaloplastie reprezentând un «Christ cu coroană de spini» – opera artistului plastic Constantin Samoilă.





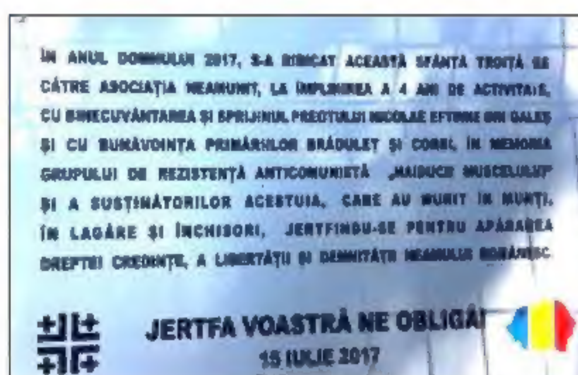
Inscripţionarea, pe verticala monumentului, a cuvântului «**Poenărei**» a fost determinată de necesitatea de a se reveni la forma corectă a denumirii satului, pe care agramaţi „nomenclaturişti" din perioada comunistă au modificat-o, oficializând-o sub forma iodizată «Poienărei», influenţaţi de limba slavă „la modă" în acea epocă istorică de tristă amintire. Astfel, va fi readusă în conştiinţa publică denumirea atestată documentar încă din perioada medievală: «Poenărei».



Menţionarea, pe braţul orizontal al monumentului, a anilor «**1952-1958**» va determina, sper, fixarea în memoria colectivă a perioadei în care ultimii partizani din Gruparea de rezistenţă anticomunistă «Haiducii Muscelului» s-au adăpostit în bordeiul de la Râpile cu Brazi, susţinerea lor materială fiind principala cauză a tragediei care a marcat profund populaţia satului devenit martir, prin arestarea a circa 10% dintre locuitorii de frunte ai săi: patru (doi preoţi, un învăţător şi un baci) fiind condamnaţi la moarte şi executaţi în Închisoarea Jilava, în noaptea de 18/19 iulie 1959, iar alţi doisprezece fiind condamnaţi la ani grei de detenţie de către „justiţia" subordonată regimului totalitar comunist.

Înălţarea, de către Asociaţia «Neamunit», a unei troiţe din lemn sculptat „În Deal la Cruce", pe hotarul dintre Poenărei şi Uleni – sat aparţinător de comuna Brăduleţ –, deşi ar constitui un binemeritat omagiu adus jertfei partizanilor din Gruparea «Haiducii Muscelului» şi susţinătorilor acesteia, nu prezintă, sub aspect documentar, o minimă importanţă pentru evocarea istoriei mişcării de rezistenţă armată anticomunistă din acest areal geografic, ci, mai degrabă, marchează un moment aniversar pentru asociaţia menţionată: „la împlinirea a 4 ani de activitate"... Textul înscris pe o placă este, sper, edificator: „În anul Domnului 2017, s-a ridicat această sfântă troiţă de / către Asociaţia Neamunit, la împlinirea a 4 ani de activitate, / cu binecuvântarea şi sprijinul preotului Nicolae Eftimie din Galeş / şi cu bunăvoinţa primăriilor din Brăduleţ şi Corbi, în memoria / Grupului de rezistenţă anticomunistă «Haiducii Muscelului» / şi a susţinătorilor acestuia, care au murit în munţi, / în lagăre şi închisori, jertfindu-se pentru apărarea / dreptei credinţe, a libertăţii şi demnităţii neamului românesc. // Jertfa voastră ne obligă ! / 15 iulie 2017.".







Jertfa celor evocaţi în grup „obligă" la nominalizarea lor, pentru că şi-au sacrificat propria viaţă înfăptuirii acestor sfinte idealuri !... Rememorând aserţiunea poetului Alexandru Vlahuţă: „Uitarea e un început de ruină în sufletul unui neam !", pentru ca amintirea lor să nu se stingă în uitare în chiar locurile de origine, se cuvine să le consemnăm numele pe monumentele edificate in memoriam !... De aceea, realizarea monumentului preconizat a se amplasa în incinta curţii bisericii ar constitui un real omagiu adus jertfei luptătorilor pentru libertate din satul martir Poenărei !

Grigore CONSTANTINESCU



MARTIRI AI LIBERTĂȚII

Cu prilejul Anului comemorativ 2017, istoricul **Adrian Nicolae Petcu** publică în secțiunea Memoria Bisericii a «Ziarului Lumina» o serie de articole despre suferințele apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului. Redăm, în continuare, articolul publicat în 13 octombrie 2017:



PĂRINTELE IOAN CONSTANTINESCU DIN POENĂREI, MARTIRIZAT DE SECURITATEA COMUNISTĂ

S-a născut la 19 octombrie 1906, în satul Cerbureni, comuna Valea Iaşului, judeţul Argeş. După şcoala primară, a urmat Seminarul Teologic din Curtea de Argeş. La 25 martie 1929, Ioan Constantinescu a primit darul preoţiei pe seama Parohiei Poenărei, comuna Corbi.

Aici, între 1937 și 1943, tânărul preot Constantinescu a trudit la ridicarea monumentalei biserici de lemn Cuvioasa Parascheva, proiectate de renumitul arhitect Dimitrie Ionescu-Berechet.



Pentru activitatea sa pastoral-misionară intensă, preotul Constantinescu a rămas în conştiinţa parohienilor, după cum aflăm dintr-o mărturie:

„Din memoria obştii, nu se putea şterge uşor imaginea fidelă a duhovnicului lor, purtător de grijă pentru credincioşii săi, prilejuind, prin intervenţia sa, electrificarea satului Poenărei, înaintea altor localităţi mai mari din jur, preocupat continuu nu numai de sănătatea sufletului celor încredinţaţi spre vrednică păstorire, dar şi pentru cea a trupului.

Preotul Ioan Constantinescu acorda primul ajutor unor suferinzi sărmani din sat, în imposibilitate de a se deplasa la un spital, făcându-le injecţii prescrise de medic, chiar şi extracţii dentare, parohul fiind – după confesiunea unui sătean – «doctorul nostru fără de arginţi».

Duhovnic în accepţiunea cea mai profundă a cuvântului, ajutorând pe cei neajutoraţi, dându-le sentimentul celor însinguraţi că trăiesc într-o obşte unită, care îi simte ai ei, preotul Ioan Constantinescu avea reputaţia unui adevărat păstor spiritual, fiind, potrivit aceluiaşi enoriaş, «o nesecată fântână de leac», din credinţa sa adăpându-se sufletele unor oameni descumpăniţi veniţi şi din alte zări, uneori, foarte îndepărtate de satul Poenărei".

Date despre părintele Constantinescu mai deţinem cu privire la activitatea şi legăturile pe care le-a avut cu membrii Mişcării de rezistenţă anticomunistă «Haiducii Muscelului».

În 23 octombrie 1951, prin intermediul părintelui Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu avea să-i cunoască pe cei din grupul de rezistenţă condus de Toma Arnăuţoiu, care veniseră să ridice armamentul ascuns în turla bisericii din Poenărei, fără ştirea parohului, de către cumnatul său, învăţătorul Gheorghe Popescu, căpitan în rezervă, care domicilia vizavi de biserică.

Deşi se expunea la riscuri mari, deoarece Securitatea patrula în zonă, părintele Ioan Constantinescu a păstrat legătura cu luptătorii din munţi, o vreme prin intermediul preotului Nicolae Andreescu, apoi în mod direct.

Pe Toma sau Petre Arnăuţoiu îi primea chiar acasă la el, în mai multe rânduri, în 1952 şi 1953, când le oferea alimente, medicamente, bani, îmbrăcăminte, încălţăminte, lumânări, diferite obiecte casnice şi altele. În acţiunea sa de susţinere a celor din munţi, părintele era ajutat de soţia şi fiica sa.

În toată această perioadă, potrivit declaraţiei lui Toma Arnăuţoiu, din 24 iunie 1958, preotul Constantinescu le-a dat celor din Rezistenţă: „carne, mălai, făină, ouă, brânză, caşcaval, peşte, pastramă, fructe, zahăr, paste făinoase, bomboane, prăjituri şi cozonaci, ţigări, lame de ras, săpun, aţă de cusut, lână. Îmbrăcăminte: 5 perechi de pantaloni, câteva haine, cămăşi, indispensabili, batiste. Soţia lui Constantinescu ne-a confecţionat şi mănuşi de lână. Ne-a mai dat un cuptor de sobă şi mai multe caiete, creioane. [...] Ne-a mai dat un tuci de aluminiu, o cratiţă, o oală cu sufertaş şi alte vase de pământ.”.

În data de 19 octombrie 1953, părintele Constantinescu, împreună cu părintele Andreescu şi Sorescu Nicolae – un localnic, s-a întâlnit cu Toma Arnăuţoiu pentru a-l ajuta să construiască un bordei în punctul „Râpile cu brazi”. Aici avea să se întâlnească cu el până la 27 octombrie 1953.

În această perioadă, potrivit Procesului-verbal de interogatoriu din 19 decembrie 1958, dat de Toma Arnăuţoiu, aflăm că preotul Constantinescu a dat „două ţoale, o lampă de iluminat, un lighean, un bidon pentru gaz şi ne-a cumpărat şi gaz şi trei perechi de izmene”.

La alte întâlniri, preotul Constantinescu i-a dat lui Toma Arnăuţoiu gaz (decembrie 1955), alimente (primăvara 1956), alimente şi bani (20 septembrie 1956), un aparat de radio-valiză marca „Prior” de la Grigore Lepărău (24 ianuarie 1957), alimente, informaţii şi un caiet de poezii scrise de Radu Gyr şi Nichifor Crainic, aduse de Gheorghe Popescu din închisoare (martie 1957) şi, mai ales, o Biblie şi o Cazanie, ceea ce Securitatea nu a consemnat la anchete. Uneori, împreună cu alţi locuitori din Poenărei, părintele i-a găzduit pe cei din munţi.

Totuşi, poate cel mai important gest al părintelui nostru a fost botezarea fetiţei Ioana-Raluca, fiica Mariei Plop şi a lui Toma Arnăuţoiu, care se născuse într-o grotă săpată în stâncă, din apropierea locuinţei lui Ioan şi Iustina Constantinescu. Această grotă era şi „centrul de aprovizionare” al celor din munţi.

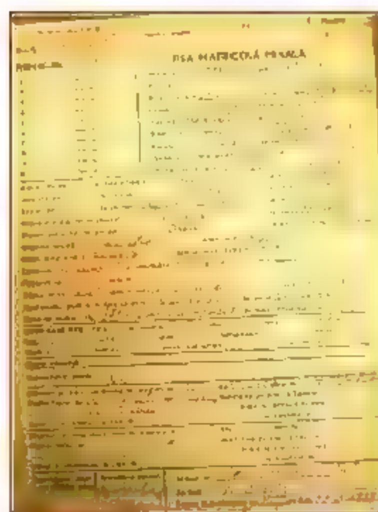
În urma unei trădări din partea unui fost membru al grupului de rezistenţă, părintele Constantinescu, alături de ceilalţi, a fost arestat la 22 iunie 1958 şi trimis în ancheta Securităţii din Piteşti. A fost maltratat atât de mult, încât nu mai putea semna interogatoriile.

La proces, a fost învinuit de favorizarea celor din munţi, de susţinerea cu alimente, lucruri şi alte produse, că „a îmbrăcat masca falsă a calităţii de preot în dosul

căreia se ascundea chipul hâd al unui criminal josnic, pentru a lovi cu cruzime în oamenii cinstiţi; [că] a încercat să nege cu făţărnicie faptele lui, pentru a scăpa de pedeapsa dreaptă ce urmează să o primească, crimele lui fiind dovedite cu prisosinţă".

Prin Sentinţa nr. 107 din 19 mai 1959 a Tribunalului Militar Bucureşti, părintele Ioan Constantinescu a fost condamnat la pedeapsa capitală, prin împuşcare, pentru infracţiunea „acte de teroare" (art. 207 Codul Penal). La 18 iulie 1959, ora 22:30, în incinta Penitenciarului Jilava, părintele Ioan Constantinescu a fost executat.




FISA MATRICOLĂ PENALĂ



-după un an de detenţie-

Preot Ioan şi Justina Constantinescu.



Ziarul Lumina

PĂRINTELE NICOLAE ANDREESCU DIN NUCȘOARA, MARTIRIZAT DE SECURITATEA COMUNISTĂ

S-a născut la 18 februarie 1918, în satul Poenărei, comuna Corbi, judeţul Argeş. După şcoala primară din Poenărei, tânărul Andreescu a urmat Seminarul Teologic din Curtea de Argeş (1930-1938), apoi Facultatea de Teologie din Bucureşti (1939-1944). La 14 iunie 1943, a primit darul diaconiei, apoi la 20 iunie acelaşi an, pe cel al preoţiei pe seama Parohiei Maglavit, judeţul Dolj. La 2 iulie 1948 a fost transferat la Parohia Aninoasa, judeţul Muscel, pentru ca, doi ani mai târziu, să ajungă preot suplinitor la Parohia Nucşoara, acelaşi judeţ. Zona submontană în care păstorea părintele Andreescu era sub observaţia permanentă a Securităţii în scopul anihilării grupului de rezistenţă anticomunistă condus de Toma şi Petre Arnăuţoiu.



În august 1954, părintele Andreescu este denunţat la Securitate că rosteşte în biserică pomelnice cu numele celor din munţi şi din închisori. În aceste condiţii, Securitatea îi deschide un dosar de urmărire informativă, pentru a depista relaţiile cu susţinătorii celor din munţi şi locurile de întâlnire cu aceştia. În mediul său, sunt dirijaţi mai mulţi informatori. Deşi pericolul plana asupra lui, preotul Andreescu nu a abdicat de la datoria lui de a-i spovedi, cumineca şi a le oferi hrană şi toate cele necesare luptătorilor din munţi. Nu ezita să rostească predici prin care credincioşii erau îndemnaţi să rămână apropiaţi Bisericii, aşa cum făcea la 3 iunie 1954: „Lumea s-a îndepărtat de Biserică, de credinţă; nu mai simte creştineşte şi, mai ales, nu mai simte româneşte"; sau la 9 aprilie 1955: „Să se cureţe mormintele, să se respecte morţii. Să nu vă luaţi după descreieraţii zilei care spun că nu a Dumnezeu.".

Vehement la adresa regimului comunist, se exprima în relaţiile cu diferiţi cunoscuţi, unii informatori ai Securităţii. De pildă, la 22 aprilie 1954, părintele Andreescu arăta cum „speră să scape de Partidul Comunist, care îşi recrutează numai cadre incapabile şi le dă post de mare răspundere şi că mâine, poimâine vor omorî popii şi intelectualii". Totodată, Securitatea a montat tehnică de ascultare în unele case din Nucşoara, frecventate mai mult de către preotul Andreescu, în special rude ale celor din munţi. În urma anchetării unor persoane, în condiţii dramatice, Securitatea a aflat că preotul Andreescu este „unul dintre principalele elemente de sprijin ale banditilor". Ulterior, după depistarea tehnicii de ascultare de către preotul Andreescu şi alţi locuitori din Nucşoara, Securitatea a trecut la aplicarea unei combinaţii informative, care includea recrutarea acestuia prin şantaj. Cu sprijinul Departamentului Cultelor şi al unor funcţionari de la Episcopia Râmnicului, s-a înscenat participarea părintelui Andreescu la o campanie de combatere a stilismului în nordul Moldovei. Soţia acestuia a primit o scrisoare

plastografiată de Securitate, prin care era anunţată că părintele Andreescu a ajuns la destinaţie şi că va lucra pe câmpul misionar timp de o lună. În realitate, începând cu 2 martie 1958, părintele Andreescu era anchetat în beciurile Ministerului Afacerilor Interne din Bucureşti, sub acuzaţia de „favorizare a unei bande teroriste" (Legea nr. 199/1950).

A fost anchetat de către însuşi Alexandru Drăghici, ministrul afacerilor interne. Paralel se desfăşurau şi alte anchete care vizau grupul de luptători anticomunişti din zona Argeş-Muscel. Între anchete, în celulă, părintele a fost încadrat informativ cu o sursă, astfel încât Securitatea a aflat ceea ce el refuza să mărturisească.

Aflăm că rolul părintelui era „să stea de vorbă din partea fugarilor cu diferite persoane din comunele învecinate şi în care se putea avea încredere să-i ajute şi pe ei cu alimente, în special mălai şi pâine. A doua sarcină, care îi revenea, era de a le face «asigurarea liniştei». Asigurarea liniştei fugarilor consta în a trece prin anumite locuri, călare pe cal, într-o zi din săptămâna stabilită de comun acord cu ei. Acest drum se făcea pe un traseu care îl parcurgea el de acasă la biserica respectivă, unde făcea serviciul.". La 5 martie 1958, informatorul din celulă relata despre părintele cum „cunoaşte locul precis al bordeielor şi că a fost în ele. [...] Spune că întâlnirile se făceau la o lună sau maximum o lună şi jumătate între ei şi ţineau numai noaptea. Paza se făcea, în general, de către o femeie. [...] Când mergea la ei, le ducea cărţi, ziare şi mâncare, ce putea. Spune că i-a încălţat şi i-a îmbrăcat. Când mi-a spus acest lucru, a început să plângă şi a zis că a luat de la gura copiilor şi i-a ajutat pe ei. [...] Spune că, la şedinţele lor, se discutau despre anumite veşti politice interne şi internaţionale şi alte chestiuni, despre ce se mai aude în comună în legătură cu ei. [...] De situaţia fugarilor mai cunoaşte preotul [Ioan] Constantinescu.".

Din aceste note, mai aflăm de anchetarea sa de către ministrul Drăghici, care i-a cerut „să dea fugarii, [pentru] că [astfel] el va fi pus în libertate". Părintele Andreescu îi confesa informatorului că „nu se aştepta ca tov. ministru să-i vorbească aşa de aspru, ci credea că-i va vorbi cu un ton mai moale" şi că i-a cerut să recunoască absolut tot". Faţă de propunerea ministrului, preotul Andreescu a spus informatorului că, dacă ar fi eliberat pentru a-i trăda pe cei din munţi, el nu ar face-o, „fiindcă e preot şi nu-i stă în caracter să facă din astea. Chiar dacă va muri, păcatele sunt ale celor care l-au omorât şi că el este tot cu sufletul curat.".

Între timp, cu sprijinul unui trădător, la 20 mai 1958, grupul anticomunist muscelean a fost capturat de Securitate. Două zile mai târziu, părintele Andreescu era arestat din nou şi trimis în ancheta Securităţii din Piteşti. Prin Sentinţa nr. 107 din 19 mai 1959 a Tribunalului Militar Bucureşti, părintele Andreescu a fost condamnat la pedeapsa capitală, prin împuşcare. Soţia a fost condamnată în acelaşi lot la 15 ani de muncă silnică. Părintele Nicolae Andreescu a fost executat la Penitenciarul Jilava în seara zilei de 18 iulie 1959, ora 22:15.

Adrian Nicolae Petcu
18 octombrie 2017



MOMENTE ISTORICE LOCALE

O NOUĂ VIAȚĂ ÎN BORDEIUL DE LA POENĂREI

1955, decembrie • În bordeiul de la Râpile cu Brazi, unde viaţa se desfăşura într-un soi de normalitate pentru ei, nemaiîntâlnită până acum, e timp suficient şi pentru dragoste... De aceea, apar probleme de cu totul altă natură. Este nevoie de o intervenţie chirurgicală imediată, mai precis, de un chiuretaj, fiindcă Maria Plop este însărcinată şi medicamentele procurate de la medicul devotat cauzei libertăţii, Ion Bănăţeanu din Corbi, nu şi-au făcut efectul dorit...

Nicolae Băşoiu este trimis, cu un bilet, la celebrul chirurg Victor Mărtoiu din Piteşti, la care se apelează, deoarece era originar din Stăneşti şi căsătorit cu fata institutorului Mucenic Comândăşescu, coleg de profesie cu Iancu Arnăuţoiu. Se putea, aşadar, conta pe o discreţie totală... Medicul, însă, nu putuse fi contactat, deoarece plecase, chiar în acea zi, la Bucureşti. [Dosar 1238, vol. 43; cf. «Rezistenţa», p. 163].

În primăvara anului 1956, Filofteia Băşoiu duce preotului Ilie Dragomirescu din Câmpulung-Muscel un bilet din partea lui Toma Arnăuţoiu, prin care acesta îi cerea „să se pregătească de botez, că vom avea un copil”... Preotul, tulburat de veste, le trimite bani şi medicamente... În luna mai, lucrurile se precipită: „Am luat legătura, mărturiseşte Toma Arnăuţoiu, cu Marina Chirca şi Ana Simion şi am luat diferite ştiri şi informaţii în legătură cu naşterea unei femei, aşteptând să nască Plop Maria”. [Idem].

În 22 mai 1956, la ora 8,30, Maria Plop va naşte o fetiţă căreia îi va da numele Ioana. Viitoarea Ioana-Raluca Voicu-Arnăuţoiu !... Pentru susţinătorii partizanilor, fetiţa este un semn de speranţă în destinul lor, dar şi o gură în plus de hrănit... Astfel că întâlnirile cu „Andreescu Nicolae, Constantinescu Ion, Constantinescu Justina, Constantinescu Iuliana, Băşoiu Nicolae, Poenăreanu Grigore” devin tot mai frecvente, principalul lor obiectiv fiind, desigur, asigurarea hranei celor, acum, cinci suflete din bordeiul de la Râpile cu Brazi ...

Ecoul acţiunilor anterioare ale grupării de partizani nu se stinseseră în zonă, de vreme ce Artur Nanu, într-o discuţie cu preotul Ioan Constantinescu, avusese „cuvinte de laudă” pentru ei, calificând „faptele partizanilor demne de admirat”... [Dosar 1238, vol. 43; cf. «Rezistenţa», p. 163].

Eliberarea din închisoare a părinţilor fraţilor Arnăuţoiu este, de asemenea, o veste bună pe care le-a transmis-o imediat preotul Ioan Constantinescu. Marinica Chirca şi fiul ei, Ion, cu care se întâlnesc în punctul Pleasa, vor duce un mesaj extrem de optimist către Iancu şi Laurenţia Arnăuţoiu în ceea ce priveşte existenţa fiilor lor, dar şi rugămintea de a fi prevăzători, întrucât Securitatea va încerca să depisteze, prin ei, zona în care se aflau;

le cereau să aibă încredere totală în Marinica Chirca, pe care Toma Arnăuţoiu o considera „cea mai devotată lor" şi, în caz că ei vor pieri, „să aibă grijă de ea şi să o ajute". [Idem].

1956, august ● Toma Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu merg la stâna din Muntele Păpăul, unde era baci Nicolae Sorescu, „la chemarea acestuia". Baciul le dă: 10 kg brânză, 5-6 de urdă, un kg de unt, 5-6 kg de mălai, cantităţi de alimente infime în comparaţie cu cele luate anterior stabilirii lor la Poenărei…

Semn că sursele de aprovizionare, deşi reduse numeric la familiile preoţilor: Ioan Constantinescu şi Nicolae Andreescu, ale ţăranilor: Nicolae Sorescu, Nicolae Băşoiu şi Gheorghe Tomeci, le asigurau o alimentaţie mai mult decât decentă…

În drum spre Brătila, ei împuşcă două capre negre, stau o zi şi o noapte la Cârligele Păpăului, lasă nişte carne baciului Nicolae Sorescu, se opresc la stâna din Brătila, la baciul Grigore Ion zis Podea, care le dă 7-8 kg brânză, 4 kg urdă şi nişte unt…

Trec din nou la Păpăul, unde se simt în deplină siguranţă, lângă baciul Nicolae Sorescu din Poenărei şi, apoi, se opresc la Nucşoara, pentru a da nişte brânză şi urdă Marinicăi Chirca şi Anei Simion, care le cumpără 4 m finet, nişte zahăr, bomboane şi le aduc veşti despre părinţii Arnăuţoilor…

Generozitatea lor este motivată. Din puţinele alimente primite de la baci, împart şi susţinătorilor, fiindcă nu au, la Poenărei, „grija zilei de mâine"…

O au, în schimb, cei care îi sprijină material şi, implicit, moral, deşi se descurcă din ce în ce mai greu în asigurarea, sub raport economic, a supravieţuirii propriilor lor familii… Cei din bordei par să nu intuiască dificultăţile cu care se confruntă susţinătorii lor şi cer, în continuare, ajutoare materiale…

Se apelează, prin urmare, la alte surse… Preotul Nicolae Andreescu spune că a cerut 1000 de lei economistului Nicolae Ionescu din Bucureşti, fiindcă „o ducem greu" – formulă echivocă, incluzând semantic atât pe partizani, cât şi pe susţinătorii lor. [Dosar 1238, vol. 43; cf. «Rezistenţa», p. 164].

Petre şi Toma Arnăuţoiu întâlnesc, la domiciliul lui Nicolae Băşoiu din Stăneşti, pe Elisabeta Rizea, care le vorbeşte despre situaţia părinţilor lor, dar, mai ales, despre calvarul ei de neimaginat în închisorile comuniste… Femeia le aduce caşcaval şi o haină de postav căptuşită cu blană. [Idem].

1956, septembrie ● Partizanii se aprovizionează cu „alimente şi zarzavaturi după câmp, de la diferiţi cetăţeni". [Idem].

Elisabeta Rizea va declara, potrivit Procesului verbal de interogatoriu din 14 octombrie 1958 de la Securitatea piteşteană, că, după eliberarea sa din închisoare, „prima persoană de la care am aflat că banda teroristă mai există încă a fost preotul Constantinescu Ioan din Poenărei", pe care l-a întâlnit în ziua de 7 iunie 1956, când cobora din autobuzul cu care venea de la Piteşti la Domneşti, imediat după ce „fusese lăsată liberă": „Acesta m-a salutat, transmiţându-mi totodată «complimente din partea băieţilor» şi că sânt sănătoşi"…

Anchetatorul care consemna interogatoriul se vede nevoit să elucideze semnificaţia termenului «băieţi»: „Denumirea aceasta era folosită de elementele care aveau legătură cu bandiţii, astfel, în loc de expresia «bandiţii», sau în loc de rostirea numelui acestora, se folosea expresia «băieţii», ceea ce însemna că este vorba de cei din banda teroristă" (sic !). [Dosar 1238, vol. 22; cf. «Rezistenţa», p. 164].

Interogată asupra discuţiei cu „teroriştii", Elisabeta Rizea – una dintre eroicele sprijinitoare ale Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş – va declara fără nici un echivoc aderenţa sa la mişcare: „Am afirmat că sânt hotărâtă să-mi continui activitatea alături de ei, cu orice risc şi că voi procura ca şi mai înainte bani şi alimente, ceea ce am şi făcut". [Idem].

Într-adevăr, Elisabeta Rizea s-a dus la Bucureşti, la acelaşi devotat om al Rezistenţei, economistul Nicolae Ionescu, de la care a adus partizanilor 1000 de lei şi o baterie pentru aparatul de radio, înmânată lor de familia Nicolae Băşoiu. [Idem].

1956, septembrie 10 • La invitaţia baciului Nicolae Sorescu, partizanii Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu merg, pe acelaşi itinerar montan, la Păpăul şi la Brătila, de unde iau, în raniţe: brânză, urdă şi mălai…

Baciul Ion Grigore-Podea din Domneşti îi asigură că le „va lăsa, la stână, nişte mălai, brânză şi sare, când pleacă cu oile din munţi". [Dosar 1238, vol. 43; cf. «Rezistenţa», p. 165].

Reveniţi la bordeiul din Poenărei, se preocupă de „aprovizionarea de iarnă", continuând să ia, evident, pe ascuns „diferite alimente şi fructe din grădini, de la diferiţi cetăţeni". [Idem].

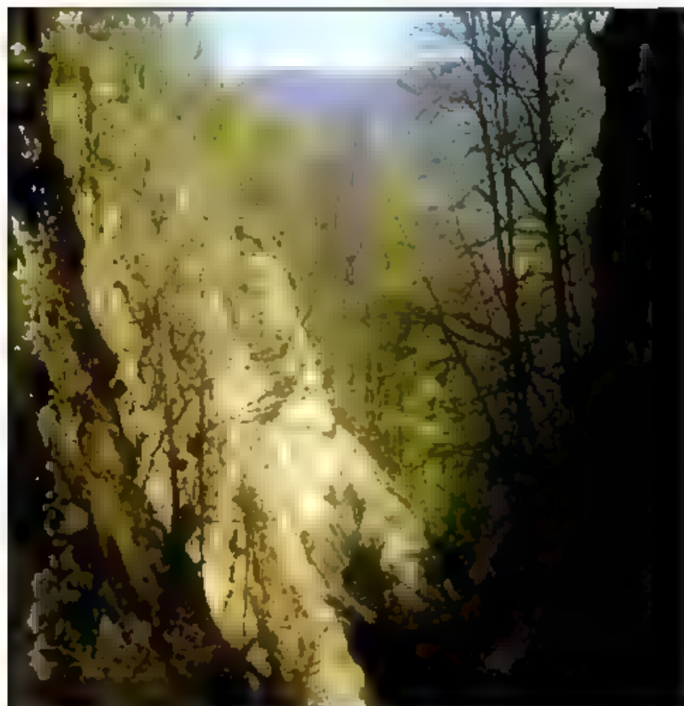
1956, septembrie 20 ▬ În formaţie completă: Petre şi Toma Arnăuţoiu, Constantin Jubleanu, Maria Plop şi „copilul" pleacă la munte, împuşcă două capre negre şi se întorc la Poenărei, în bordeiul din râpă.

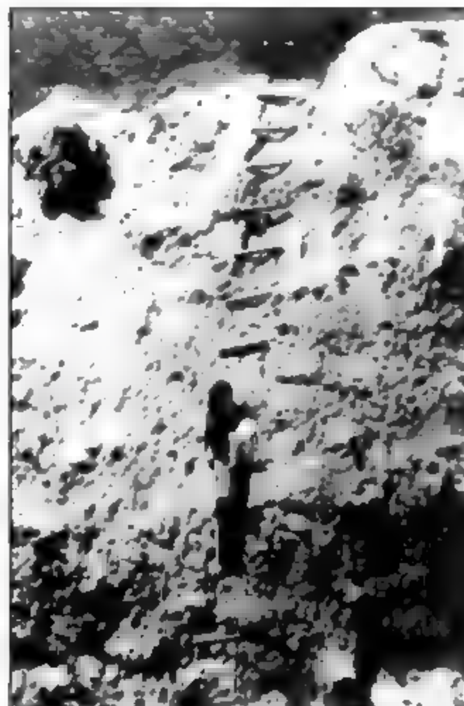
Reiau „legăturile cu Constantinescu Ioan, Constantinescu Justina, Andreescu Nicolae, Sorescu Nicolae care ne-au dat diferite alimente şi bani". Sorescu Nicolae le aduce, la bordei, „o piele de oaie, nişte lână, un flanel, o pereche pantaloni maro, nişte săpun, nişte fuioare de cânepă şi alte mărunţişuri".

Sunt informaţi că „o rudă din comuna Cobadin, regiunea Constanţa spune că nu trăiesc bine colectiviştii, că fug de această formă de lucru, că se constituie aceste G. A. C., cu forţa, informaţii cu caracter duşmănos la adresa regimului democrat-popular din R. P. R.".

„Ruda" din Cobadin era chiar fiica preotului din Poenărei, Iuliana Constantinescu-Preduţ, care preda limba română şi franceza, la şcoala din marea localitate dobrogeană.

1956, octombrie 26 ▬ Petre Arnăuţoiu şi Constantin Jubleanu „atacă" stupina din „Carpeni", la nord de Corbi, de unde iau rame cu faguri, din care colectează, în bordei, 30-40 kg de miere.





Bordeiul partizanilor de la Râpile cu brazi.

REZISTENŢA ARMATĂ ANTICOMUNISTĂ DIN SUDUL MUNŢILOR FĂGĂRAŞ

PRIMA CONFRUNTARE ARMATĂ CU SECURITATEA COMUNISTĂ

Prezenţa unor ostaşi ai Securităţii în curtea casei lui Iancu Arnăuţoiu este sesizată iniţial de către Petre Arnăuţoiu, care, extrem de agitat, îl avertizează pe colonel. Constatând el însuşi, după ce a privit pe fereastră în curte, existenţa unor militari care încearcă să încercuiască imobilul, colonelul Arsenescu i-a dat ordin lui Petre Arnăuţoiu să îi trezească şi pe ceilalţi partizani. Cu experienţa sa de ofiţer din componenţa statului major, ■ conceput pe loc un plan eficace de contracarare ■ acţiunii de capturare organizate de către „echipa operativă ■ organelor de stat". [Dosar 1238, vol. 52; cf. L–106].

Armamentul de care dispunea, în acel moment, grupul se reducea la „un pistol automat „Daimler-Puch" – blocat, însă, de un glonte rămas pe ţeavă !, două pistoale: un Walter de cal. 9 mm şi un T.T de cal. 7,62 mm (colonelul Arsenescu), un automat „Daimler-Puch" (Petre Arnăuţoiu), o puşcă militară Z.B. (Benone Milea) şi o puşcă militară semiautomată de fabricaţie sovietică (Ion Chirca).

Deschiderea focului asupra celor care forţau uşa de la intrarea secundară în casă a fost plănuită în detaliu de către colonelul Arsenescu: foc simultan, deosebit de eficient, atât asupra intruşilor în clădire, cât şi asupra celor din afară care încercaseră să pătrundă în interior pe o fereastră.

Conform dispoziţiilor colonelului Arsenescu de ■ „riposta cu foc de armă" imediat ce securiştii se vor afla în faţa uşii, după ce colonelul ■ deschis brusc uşa, retrăgându-se în spate alături de Petre Arnăuţoiu, concomitent, Ion Chirca şi Benone Milea au tras asupra celor doi securişti, care n-au avut posibilitatea să replice, fiind, totalmente, surprinşi. „Numai şeful Biroului de Securitate Domneşti, anume Apăvăloaie, ■ reuşit să tragă un foc de pistol, însă fără ţintă." [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–125].

Constatând că, în urma focului concentrat, fuseseră împuşcaţi doi ostaşi ai Securităţii, iar alţii fugiseră, colonelul Arsenescu ■ încercat să părăsească, prin uşa din faţă, clădirea, împreună cu Toma Arnăuţoiu care rămăsese izolat în camera sa. Un foc de pistol tras de un securist mascat de zidurile casei îl răneşte pe Toma Arnăuţoiu în muşchiul piciorului stâng.

Întrucât unul dintre cei doi securişti nu fusese împuşcat mortal, „Ion Chirca – potrivit interogatoriului luat colonelului Arsenescu – l-a asasinat cu un sadism şi o cruzime nemaiîntâlnită, aplicându-i mai multe lovituri de baionetă.”.

Sub presiunea anchetei, Benone Milea amplifică duritatea manifestată de dezertor faţă de ostaşul rănit care îi implora să nu i se curme viaţa: „Nel Chirca i-a înfipt baioneta de două sau trei ori în piept, apoi, l-a sucit pe spate şi i-a mai înfipt-o şi în spate o dată sau de două ori”. Agent mascat al Securităţii, Benone Milea declară că „Nel Chirca l-■ împuns cu baioneta pe dl. Costică Apăvăloaie, pe care el îl cunoscuse personal, luându-i pistolul”. Dezertorul a „capturat” cele două pistolete Parabellum cu care erau dotaţi securiştii ucişi.

Încercând să iasă basma curată din această sângeroasă încleştare cu Securitatea şi pentru a-şi dovedi fidelitatea faţă de cei care îl angajaseră ca agent, Benone Milea improvizează scene incredibile chiar şi pentru anchetator. Astfel, după cum susţine, la avertizarea că sunt încercuiţi, „am sărit din pat şi m-am dus la uşă să ies afară, (dar) am fost somat de Nel Chirca să mă întorc înapoi, iar, în timpul tragerii, eu am vrut să trag în Arsenescu, dar nu l-am nimerit, deoarece era întuneric în cameră de praf şi fum… În timpul când eu am tras, el s-a întors şi mi-a luat arma din mână, dându-mi un pumn peste gură”. Atitudinea aceasta, inventată de el, ■ colonelului ar motiva, chipurile, o presupusă izolare ■ sa de grup şi, implicit, nerealizarea obiectivului de a-i preda pe partizani Securităţii. Excesiv de cooperant cu anchetatorii, Benone Milea va susţine că „Toma Arnăuţoiu, când l-a văzut jos pe dl. Apăvăloaie, ■ luat pistolul de ţeavă şi a dat cu el în dl. Apăvăloaie, înjurându-l, pentru ce l-a luat (arestat, n.n.) pe Iancu Arnăuţoiu”. Toma Arnăuţoiu declară, probabil, pentru a se disculpa de uciderea celor doi gradaţi, că, la ieşirea din camera unde rămăsese izolat, ■ dat cu cizma în plutonierul major şi în sergent, pentru a constata, astfel, dacă sunt morţi.

La ieşirea din casă, partizanii sunt întâmpinaţi cu focuri de armă din direcţia casei Mariei Iorgulescu, dar Ion Chirca a replicat imediat, trăgând o rafală, „postul de acolo renunţând la luptă”. [Dosar 1238, vol. 44; cf. L–126].

Aşadar, în dimineaţa zilei de 19 iunie, la ora 5,30, grupul de partizani format din: colonelul Gheorghe Arsenescu, căpitanul Toma Arnăuţoiu, locotenentul Ion Chirca şi plutonierii T.R. Petre Arnăuţoiu şi Benone Milea, care se aflau în misiune de aprovizionare cu armament şi alimente la Nucşoara, este surprins, în casa învăţătorului Iancu Arnăuţoiu, unde partizanii se odihneau, intenţionând să plece înainte de apariţia zorilor.

O grupă de şoc ■ Securităţii experimentată în astfel de acţiuni de reprimare a luptătorilor pentru libertate forţează intrarea în casă. Sentinţa nr. 107 sintetizează, într-o manieră tipic securistă, modul în care au decurs ostilităţile: „Fiind forţaţi să se predea, au tras cu armele prin uşă, împuşcând mortal pe plutonierul major Apăvăloaia Constantin şi rănind grav pe plutonierul Lungu Florea, pe care apoi i-au sfâşiat cu baionetele şi le-au zdrobit capetele cu lovituri de pistol.” [Dosar 1220/59; cf. L–694-707].

Relatarea derulării evenimentelor de către un partizan „dispersat”, el însuşi implicat ca „obiectiv” în „vânătoarea” perfidă organizată de Securitate, studentul Cornel Drăgoi din Nucşoara prezintă, evident, girul autenticităţii redate sub forma unei naraţiuni proaspete în memoria celui care va semna o zguduitoare «Mărturie» despre crimele săvârşite de către torţionari în procesul de lichidare ■ Rezistenţei anticomuniste din sudul Munţilor Făgăraş:

„Prima confruntare ■ fost duminică, 19 iunie 1949, consemnează Cornel Drăgoi, când ei au organizat o grozavă pieptănare ■ munţilor noştri… Au adus batalioane de vânători de munte de la Făgăraş, pe ăştia de la Câmpulung, de la Găeşti şi toţi membrii birourilor de Securitate din zonele Câmpulung, Piteşti, Curtea de Argeş, Domneşti, Râmnicu-Vâlcea şi de dincolo de Braşov. Câteva mii de oameni. Dimineaţă, erau întinse aparate, telefoane până în vârf şi peste tot. Şi grupul de comandă era colea la colţ, la o sută de metri. Adică la Arnăuţoiu. Ei au făcut, totuşi, o chestie cu cap. S-au împărţit în grupuleţe de patru, cinci soldaţi şi unu, doi subofiţeri sau ofiţeri – locotenenţi, maximum căpitani –, ca să controleze pe la casele „bandiţilor”… O echipă din astea ■ venit şi ■ controlat şi la curtea lui Arnăuţoiu. Clădirea era bună, rezistentă, frumoasă, bine făcută şi avea gratii la ferestrele de la parter, un parter înalt. Nu se putea nici ieşi, nici intra. Avea o

intrare principală în faţă şi, în spate, o altă intrare cu terasă. Sub terasă, nişte firide. Mai era o platformă şi un zid de bolovani şi, dedesubt, beci. S-au suit cu o scăriţă şi au descoperit că ei erau înăuntru, în cameră. I-au văzut. Se spune că cineva le-a spus că sânt acolo. Şi cine era acolo ?... Erau Arsenescu, Toma Arnăuţoiu, Petre Arnăuţoiu, Benone şi Dezertoru (Ion Chirca, n.n.). Toţi cinci !... Grupul era condus de doi plutonieri. Dumnezeu să-i ierte cu toată prostia din capul lor, cum şi-au închipuit ei, că nu erau din ăia, anchetatori, erau din trupe, cum au putut ei să-şi închipuie că pot să-i prinză pă ăştia acolo ?... Au spart uşa din spate. Au intrat într-un hol interior, lung, lung, larg, şi împingeau cu umerii în uşa camerii în care erau ăia acolo. Ce-o fi fost în capul lor nu pot să pricep. Că Arsenescu a zis: tu stai aici, aici, tu stai aici !... Când oi deschide uşa, trageţi !... Şi el a pus mâna pe clanţă şi, cu cizma în uşă, a deschis uşa brusc. Ăştia au tras şi ăia au picat jos. Simplu ca bună ziua... Benone Milea, ca să-şi demonstreze loialitatea faţă de Arsenescu – unul dintre ei mai mişca, şi el a băgat baioneta... Cei de afară au început să tragă. Asta nu era o problemă pentru Arsenescu, pentru prezenţa de spirit a lui Arsenescu !... N-am văzut în viaţa mea, nici în romane, un om cu atâta prezenţă de spirit... Asta e ştiut de toată lumea de aici. Arsenescu trăgea ba pe sus, ba pe la jumătate, aşa, la ieşirea din faţă, şi pă stânga şi pă dreapta, iar Dezertoru, pă brânci, târâş printre picioarele lui, a ieşit afară. Ăia se uitau la mâinile lui, aşa... Pă sus, a tras încolo, a tras încoace, să elibereze latura asta, şi când au sărit amândoi în picioare şi au luat-o roată aşa, nu mai ştiau ăia pă unde să fugă. Pârâiau gloanţele...



Erau nişte stupi acolo jos, au sărit să-şi rupă gâtul pă peretele ăla de-acolo şi s-a terminat. I-a strigat şi pă ăilalţi din casă şi, nu ştiu, unu' dintre soldaţi, când a văzut că începe pârâiala, s-a băgat într-o firidă de aia de sub verandă, veranda din spate. S-a ascuns de frică. Totuşi, n-a fost aşa fricos, că în momentul în care a auzit că ăia de afară îi strigă pe ăia dinăuntru... Deci, a ieşit Arsenescu, a ieşit Dezertoru... A ieşit Benone, a ieşit Petrică... Nu ieşea Toma Arnăuţoiu. Şi îl strigau: hai Merene, hai Merene, pseudonimul lui Toma era căpitanul Mereanu, cică, hai Merene, hai Merene ! şi el a ieşit tot prin spate. Ăsta de dedesubt, când a auzit paşi, a ieşit şi... norocul lui Tomiţă că ăsta n-avea decât pistol 7,65. Totuşi, s-a băgat între stâlpşorii ăia de la verandă şi a tras şi el cum a putut, cu mâna tremurândă sau cum o fi tras, şi l-a împuşcat în picior... Şi duşi au fost la munte !... "

Replierea partizanilor a fost, însă, extrem de dificilă, implicând străpungerea încercuirii armate. „Se zice că atunci când au trecut prin pădure, încolo, prin Valea Căpriorii, menţionează, în «Mărturia» sa, Cornel Drăgoi, a ieşit armata de la râu şi comandantul Regimentului 30 l-a cunoscut pe Arsenescu, da' s-a făcut că nu-l vede. Şi nu-i de mirare, că îi avusese subalterni..."

Părăsirea în grabă a casei, prin curtea interioară, spre grădina cu pomi şi retragerea spre munţi se derulează cu extremă precauţie şi într-o linişte cvasitotală, asemenea unor secvenţe tragice dintr-un film mut. Dispuşi în flanc câte unu', în ordinea următoare: colonelul Arsenescu, Benone Milea, care purta în spate raniţa dată de Pavel Nicola, Petre Arnăuţoiu, Toma Arnăuţoiu şi Ion Chirca, încheietor de grup, având misiunea de a supraveghea; Toma Arnăuţoiu – în dreapta direcţiei de mers, iar Petre Arnăuţoiu şi Benone Milea – în stânga. [Dosar 1238, vol. 52; cf. L–114]. Folosind la maximum terenul, pe care îl cunoşteau perfect, partizanii evită contactul direct cu trupele supranumerice ale armatei şi se salvează în imensitatea codrilor.

Ceaţa deasă, tactica „măturării" pădurii limitrofe, prin cercetarea „pe metru pătrat", nesincronizarea acţiunii grupelor de soldaţi, teama de un inamic despre care li se spusese că ştie să folosească terenul generau permanent o stare de psihoză a morţii greu controlabilă în rândul armatei. Orice foşnet din codru părea o sursă iminentă de primejdie şi, fără vreo comandă, soldaţii declanşau, în acea direcţie, un foc disperat. Deoarece la vest de satul Sboghiţeşti, Ion Chirca observase prin binoclu prezenţa unor militari în zona lor de deplasare, se decid să meargă spre nord de satul Slatina. Dincolo de Faţa Iazului, în punctul Căprioarele, colonelul Arsenescu l-a pansat pe Toma Arnăuţoiu. Mergând spre pădure, lângă Lacul Iuda – nume predestinat, parcă, trădării !, Ion Chirca se desparte de grup, cu intenţia de a-şi lua soţia care „venise pe acasă", convenind să se întâlnească, în Gruiul Negru, cu partizanii care staţionau acolo, într-o baracă. Deplasându-se spre est, după aproximativ un kilometru, au observat, de asemenea, militari înşiraţi de-a lungul unei văi.

Grupul se reorientează pe direcţia nord. Sub acoperirea unui teren împădurit, şi-au continuat retragerea „în pas repede", spre munţi, prin punctul Stâlp. La trecerea pârâului Izvorul care nu îngheaţă, colonelul a alunecat şi a căzut în apă, lăsându-şi, acolo, pistolul mitralieră cu toc şi pelerina de ploaie. Arma va fi recuperată, mai târziu, de Aurel Chirca şi va fi predată, prin dezertor, colonelului Arsenescu. Constatând prezenţa altor militari, partizanii se feresc, merg spre Brechi, prin grădina lui Gheorghe Jubleanu, unde Benone Milea, invocând greutatea raniţei date colonelului de către plutonierul Pavel Nicola, o aruncă. Continuându-şi calea spre obiectivul fixat, au depistat, în direcţia spre care se deplasau: pârâul Bahna Rusului, „grupuri de militari răspândiţi în trăgători" şi, atunci, au decis să meargă, prin pădurea Suhara, spre Gruiul Negru – Piscul Lung, unde ajung cu dificultate, odihnindu-se între orele 8 şi 17. Prin Piscul lui Dănilă, grupul coboară spre râul Cernat, pe care l-au trecut cu greu, fiindcă apa era foarte mare, prin Hârtopul Plăişorului, către Râul Doamnei. Observând, din nou, militari care întindeau un fir telefonic, s-au ascuns într-un hăţiş, până spre înserat.

Apoi, formaţia de partizani se deplasează, sub protecţia întunericului, spre Şipotul lui Brânzan, traversând Râul Doamnei, şi urcând pe Izvorul Balaurului, unde au staţionat până în dimineaţa zilei următoare... În 20 iunie, ora 11, după circa 3 ceasuri de mers pe o potecă, au ajuns la Izvorul Grosului, la baraca unde erau aşteptaţi de: familia Jubleanu (Titu, Maria şi fiul lor, Constantin), Eugen Chirca, Maria Plop, Aurelia Costea-Berevoianu, Constantin Popescu-Moangă, Ion Chirca şi soţia sa, Elena.

Retragerea partizanilor din Nucşoara spre punctul terminus: tabăra din Izvorul Grosului s-a efectuat în condiţii înspăimântătoare, pe care, de altfel, le evocă, pentru propriile trupe, Securitatea: „teren extrem de accidentat, ploaie continuă, ceaţă, ninsoare şi frig", în «Darea de seamă a Direcţiei Generale a Securităţii Poporului nr. 075489/ 29.6.1949».

Acestor cumplite condiţii, li se adaugă, evident, teama obsedantă de a nu fi prinşi. Revenirea fără pierderi a partizanilor la punctul Izvorul Grosului reprezenta un motiv de satisfacţie pentru cei care se salvaseră din încercuire şi îşi îndepliniseră obiectivul de a procura alimente şi armament.



COORDONATE SPIRITUALE

MUZEUL ISTORICO-ETNOGRAFIC AL SATULUI POENĂREI

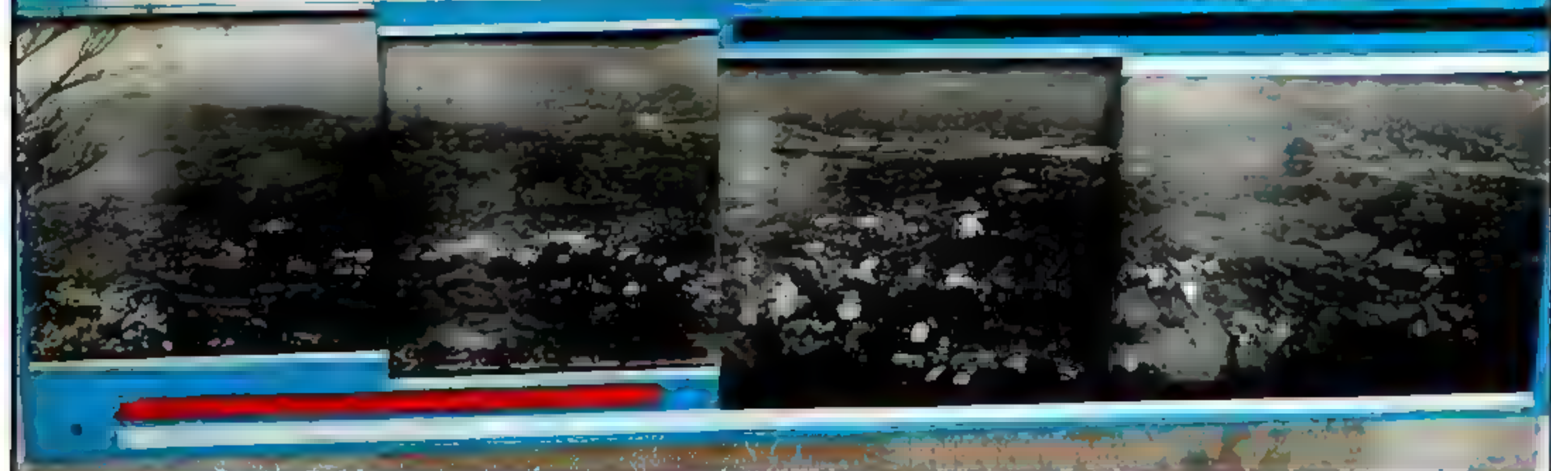
Expoziţia permanentă cu caracter documentar-istoric «Poenărei – străbuna vatră natală», vizând geneza şi evoluţia acestui sat de moşneni, constituie nucleul unei colecţii muzeale organizate de prof. Grigore Constantinescu, în anul 1980, în scopul salvării de la o distrugere iminentă a unor valori ale patrimoniului etnocultural specific zonei montane a fostului judeţ Muscel. Expoziţia amenajată într-o sală de clasă a Şcolii primare Poenărei cuprinde o tematică variată, structurată secvenţial pentru relevarea unor aspecte esenţiale referitoare la: istoria satului Poenărei (ilustrative fiind documentele cartografice şi memoriale expuse); ocupaţiile tradiţionale (pomicultura, creşterea animalelor, lemnăritul, albinăritul, industria casnică); arhitectură locală; portul popular tradiţional; coordonate spirituale: şcoala, biblioteca – una dintre primele instituţii de cultură de acest gen din Vechiul Regat, personalităţile care au înnobilat viaţa spirituală a satului; eroii satului care s-au jertfit în luptele pentru obţinerea independenţei, realizării unităţii naţionale şi în cel de-al Doilea Război Mondial; eroii Rezistenţei anticomuniste din satul Poenărei-Muscel. În muzeu, au fost expuse valoroase piese de port popular, precum şi vechi obiecte casnice ilustrând preocuparea meşterilor locali de a conferi unor obiecte utilitare pecetea frumosului autentic. În acelaşi spaţiu, a fost organizată expoziţia permanentă de metaloplastie şi icoane a artistului poenărean Constantin Samoilă, care, după ce clădirea a fost vandalizată în anul 2014, temându-se că lucrările sale vor dispărea, le-a transferat în Muzeul etnografic de la Corbi. Dezinteresul autorităţilor locale pentru asigurarea unor condiţii minime de securitate a pieselor expuse în Muzeul istorico-etnografic al satului Poenărei este condamnabil, mai ales că muzeul a fost creat şi „oficializat” cu eforturi considerabile în timpul regimului totalitar, întrucât satul fusese ultimul bastion al Rezistenţei partizanilor din Munţii Făgăraş împotriva dictaturii comuniste.

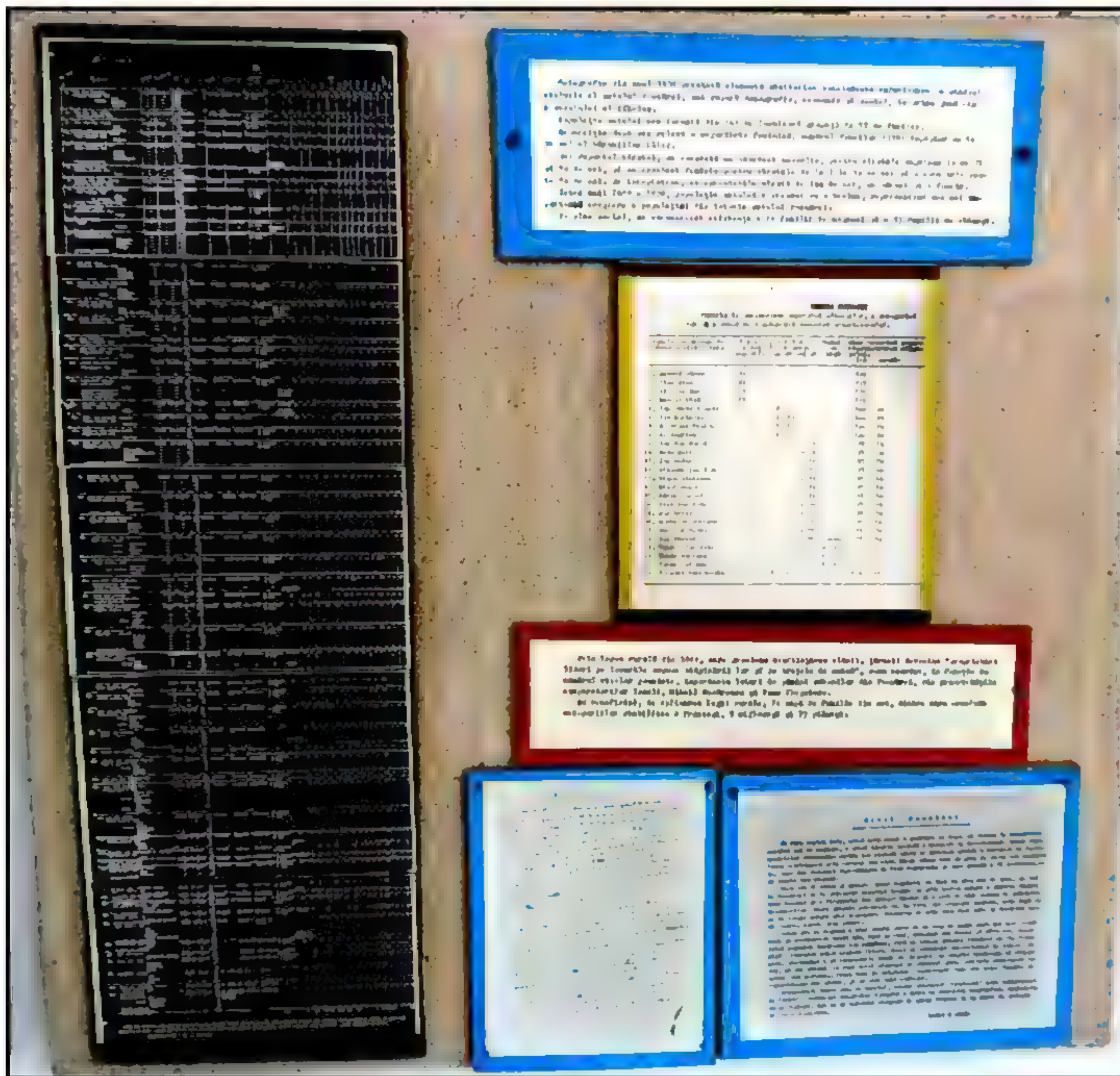




ISTORIC


Poenărei, sat de interfluviu, întins pe coaste sub culme, în parte risipit, în parte în crîngături. Veche așezare de moșneni cu livezi și grădini de pomi, cu gospodării rostuite și cu case dezvoltate.
SATUL POENĂREI
ZORBI
PODURI

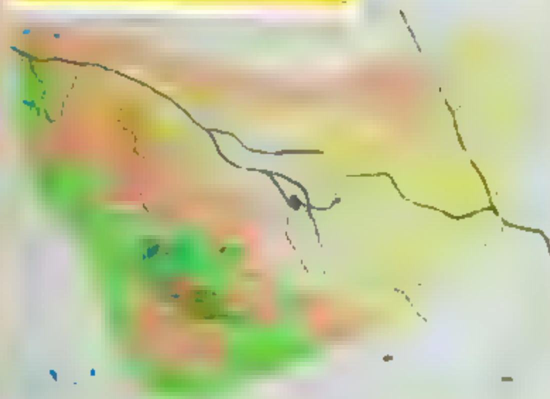


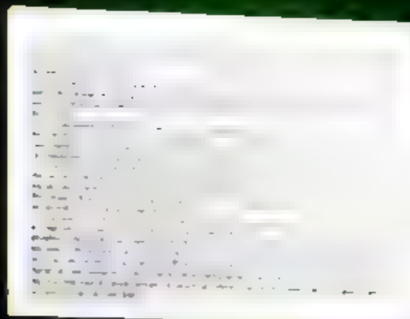


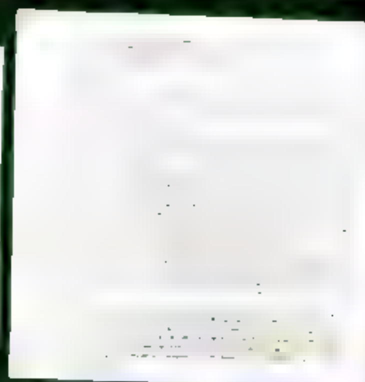


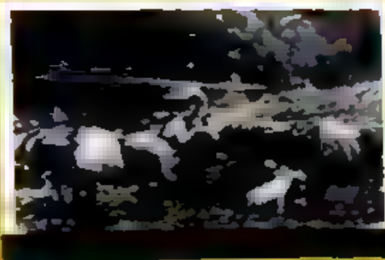




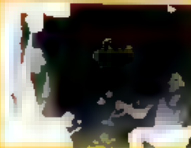












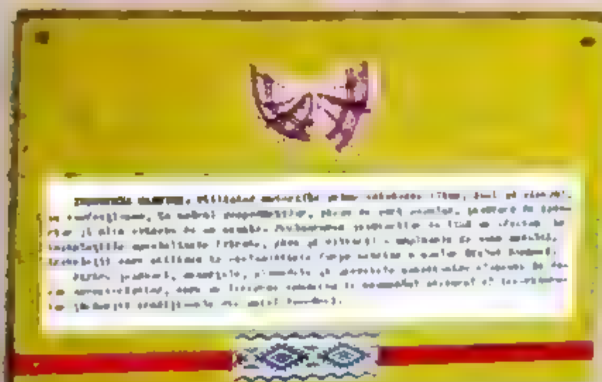




OCUPATII TRADITIONALE







" Satul este încarnarea unei vieţi româneşti într-un colţ minuscul al umanităţii.
- D. -

ARHITECTURA














„... este sanctuarul unde se păstrează manifestarea de viață ... românesc."















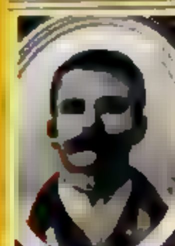




Școala cea mai înaltă unde se poate ridica cineva la mare distincţie este satul.

COORDONATE SPIRITUALE







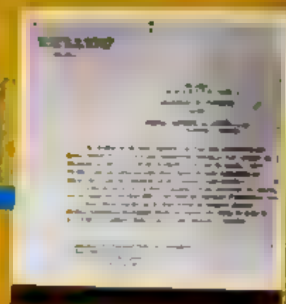
EROI

În cursul glorioaselor lupte ale poporului român pentru obţinerea independenţei şi realizarea unităţii naţionale, pentru eliberarea patriei, au căzut eroic, la datorie, neînfricaţii fii ai satului Poenărei.

IN MEMORIAM!

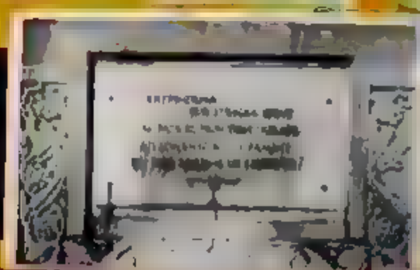












EROII
REZISTENȚEI ARMATE ANTICOMUNISTE
DIN SATUL POENĂREI

«Rezist[illegible]a armată anticomunistă a fost un fenomen spontan, având ca țel comun acel[illegible] tării. Formațiunile de partizani au rep[illegible] o amenințare majoră pentru puterea comunistă, deși atâta vreme cât [illegible] libertate subminau pretenția regimului de a deține controlul deplin al [illegible]. Formațiunea care a supraviețuit cel mai mult a fost cea a Haiducilor Muscelului.»

[illegible] DELETANT [illegible]

R[illegible]ezistența armată anticomunistă de pe versantul sudic al Munților Făgăraș se situează [illegible] intensitatea [illegible] organizate, durata considerabilă a activității grupului de partizani [1948-1958] și aria geografică în care au acționat [illegible] de amploare din România.

În această luptă [illegible] împotriva regimului de teroare comunist, satul **POENĂREI**, *care [illegible] fost [illegible] adăpost al partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului», a dat un uriaș tribut de sânge. Au fost condamnați la moarte și executați patru patrioți din sat, iar [illegible] la ani grei de detenție în închisorile de exterminare comuniste, pentru că au susținut, cu un spirit de sacrificiu exemplar, lupta partizanilor pentru eliberarea patriei de sub dominația „ciumei roșii” !*

IN MEMORIAM



CONDAMNAȚI LA MOARTE

...CONDAMNAȚI...







Martirii satului Poenărei
-metaloplastie de Constantin Samoilă-

UN COMPUTER DONAT MUZEULUI POENAREI

Subsemnatul, prof. **Grigore Constantinescu**, împreună cu soția, prof. **Eugenia Constantinescu**, domiciliați în Pitești, bulevardul Frații Golești, 25 A, et. 3, ap. 23, cod 110174,

Donăm Muzeului satului Poenărei, un **computer funcțional** compus din următoarele piese:

–Monitor «Sony» Triniton Multiscan 17 sf. II,

–Hard disk «AC 230 V- RM02-M198»,

–Tastatura «Ultra»,

–Mause «Laimonci».

–Difuzoare [2] «intex» IT-320 Computer multimedia speaker 2.0,

–Cablu computer pentru conectare la rețea,

spre a fi utilizat în acțiunile culturale inițiate pe plan local, care implică o cunoaștere complexă a originii și evoluției satului Poenărei, a comunității sătești în esența sa, a culturii și artei locale, a preocupărilor tradiționale ale locuitorilor acestei așezări constituite încă din negura timpurilor, dar atestate documentar în perioada medievală, prin hrisovul emis [illegible] 10 noiembrie 1528, de cancelaria domnească a voievodului Țării Românești Radu de la Afumați, dar și pentru evocarea corectă – sine ira et studio – a luptei pentru libertate împotriva dictaturii comuniste a celor patru martiri din sat condamnați [illegible] moarte și executați în noaptea de 18/19 iulie 1959 la Închisoarea Jilava, precum și a celor arestați și condamnați [illegible] pedepse aspre de către justiția aservită regimului totalitar din țară, eroi reprezentând circa 10 % din populația satului Poenărei.

În acest scop, au fost postate, în memoria computerului, opere istorice de sinteză redactate de Grigore Constantinescu, pe acest calculator:

–Poenărei-Muscel – monografie etnoculturală [316 pag.]

–Epopeea Rezistenței anticomuniste din Poenărei-Muscel [152 pag.]

–Poenărei – sat martir [30 pag.]

–Rezistența armată anticomunistă din sudul Munților Făgăraș [316 pag.],

precum și revista «Poenărei – străbuna vatră natală», numerele: I/2004 [18 pag.], II/2005 [38 pag.], III/2006 [36 pag.], IV/2007 [36 pag.], V/2009 [36 pag.], VI/2010 [36 pag.], VII/2011 [36 pag.], VIII/2012 [illegible] pag.], IX/2013 [36 pag.], X/2014 [36 pag.], XI/2015 [36 pag.], XII/2016 [38 pag.], XIII/2017 [38 pag.], XIV/2018 [62 pag.].

Computerul poate fi utilizat pe internet [e-mail: **poenarei_satmartir@yahoo.com**; parola: **ieraneop**]. Operele menționate, precum și numerele enunțate ale revistei au fost postate pe Google, în sistem Calameo, putând fi accesate direct, prin comanda: **calameo.titlul operei**.

Considerăm că, prin dotarea Muzeului satului Poenărei cu un computer, se va accentua rolul informativ, dar și educativ al acestei instituții culturale locale, create oficial în anul 1984, prin demersul insistent al subsemnatului [vezi adresa 303/ 29. 06. 1984 către Comitetul județean pentru cultură [illegible] educație socialistă Argeș, reprodusă integral în revista «Poenărei – străbuna vatră natală», nr. VII/2011], iar vizitatorii acestui sat martir – unde s-au adăpostit, [illegible] bordeiul de [illegible] Râpile cu Brazi, în perioada anilor 1952-1958, ultimii partizani din Gruparea «Haiducii Muscelului» – vor putea fi, astfel, amplu și corect informați despre mișcarea de rezistență anticomunistă din sudul Munților Făgăraș.

Pitești, [illegible] ianuarie 2018

REMEMBER

REVISTA SATULUI POENAREI

2004 POENĂREI 2018

STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ



Devenită tradiţională, «Întâlnirea fiilor satului Poenărei» – programată a se desfăşura în prima sâmbătă de după sărbătoarea religioasă a Adormirii Maicii Domnului, din raţiuni probabil familiale ale decidenţilor, a ajuns totuşi la cea de-a XIV-a ediţie, prin efortul considerabil al managerului **Virgil Baciu**.

Participarea localnicilor la această manifestare cultural-artistică a fost, din păcate, extrem de redusă, populaţia satului fiind angrenată în diverse activităţi agricole care nu pot fi neglijate într-o zi lucrătoare de sâmbătă… De aceea, consider că reprogramarea acestor întâlniri anuale într-o zi de sărbătoare religioasă ar fi motivată sub acest aspect, fiindcă activităţile prevăzute în program se pot desfăşura astfel cu participarea tuturor credincioşilor din sat prezenţi la oficierea slujbei religioase în biserică.

Întrucât esenţa manifestării o reprezintă cinstirea memoriei celor care s-au jertfit în războaie ori în cursul rezistenţei anticomuniste pentru apărarea idealurilor de libertate ale neamului românesc, propun ca întâlnirile viitoare să se desfăşoare fie de Înălţarea Domnului – Ziua eroilor –, fie de Sf. Ilie (20 iulie), sărbătoare religioasă care a urmat nopţii crunte în care au fost executaţi la Jilava, de către autorităţile totalitariste, cei patru martiri ai satului Poenărei. Ambele sărbători religioase, respectate cu sfinţenie de către localnici, ar argumenta o asemenea programare.

Evocarea periodică a «Întâlnirilor fiilor satului Poenărei» a constituit unul dintre obiectivele principale ale revistei monografice anuale «Poenărei – străbuna vatră natală», care şi-a propus cu consecvenţă, printre altele, publicarea unor pagini reale de istorie locală, în special

din rezistenţa anticomunistă, prezentarea unor personalităţi pe care satul Poenărei le-a dat neamului românesc, ori a unor personalităţi din afara comunităţii locale care au contribuit esenţial la evoluţia materială şi spirituală a acestui sat devenit martir, prin jertfa eroilor săi, precum şi publicarea unor articole de interes cultural, medical, agricol etc. menite să contribuie la informarea cititorilor săi fideli.

Revista a apărut în format tipografic [exceptând nr. **1,** numerele **2–8** prin contribuţia financiară exclusivă a managerului Virgil Baciu], publicaţia fiind distribuită gratuit tuturor participanţilor la «Întâlniri»; celelalte şase numere [respectiv: **9–14**] au fost editate sub formă electronică şi postate pe internet, nemaiputându-se asigura finanţarea tipăririi lor. Toate numerele revistei pot fi accesate prin comanda: «calameo.revista poenarei». Mărturisesc cu extremă sinceritate că elaborarea celor 14 reviste anuale, implicând redactarea majorităţii articolelor publicate, tastarea acestora, tehnoredactarea lor şi publicarea tipografică, ori postarea pe internet mi-au răpit un timp consistent din activitatea mea publicistică, timp pe care l-am dedicat – sub imperiul cugetării poetului Alexandru Vlahuţă: „Uitarea este un început de ruină în sufletul unui neam" –, neuitării unor adevăruri ascunse din aspra rezistenţă anticomunistă care au incitat spiritele unora, dar şi eliminării din conştiinţa publică a termenului de „bandiţi" cu care erau „gratulaţi", de către cei mai mulţi dintre localnici, partizanii adăpostiţi în Râpile cu Brazi…

Organizarea Muzeului sătesc «Poenărei – străbuna noastră vatră» în anul **1984,** în plin regim totalitar, precum şi **editarea revistei «Poenărei – străbuna vatră natală»** începând cu anul 2004 au fost „obiective" realizate de semnatarul acestor rânduri, sub imboldul veridicităţii aforismului cărturarului Nicolae Iorga: „Un popor fără cultură e o gloată, nu o oaste !"…

Mulţumesc tuturor colaboratorilor, pentru contribuţia lor substanţială la redactarea revistei Poenăreilor; în mod cu totul special, domnului Doru Bobi, redactor şef adj. la «Argeş Expres», ale cărui inspirate cronici referitoare la desfăşurarea «Întâlnirilor» anuale au fost preluate integral şi inserate în corpul publicaţiei, spre neuitarea acestor reuniuni de suflet şi de speranţă…

Lectori salutem ! Grigore CONSTANTINESCU



-CALEIDOSCOP-

MAXIME DESPRE PATRIOTISM

☼ – ***Un popor care nu îşi cunoaşte tradiţia este ca şi un copil care nu îşi cunoaşte părinţii.*** [Nicolae Iorga]

☼ – ***Patriotismul nu este numai iubirea pământului în care te-ai născut ci, mai ales, iubirea trecutului, fără de care nu există iubire de ţară.*** [Mihai Eminescu]

☼ – ***Inimă foarte caldă şi minte foarte rece se cer de la un patriot.*** [Mihai Eminescu]

☼ – ***Istoria pentru noi trebuie să fie un izvor nesecat de poezie sănătoasă, un şir de icoane sfinte de unde să căpătăm totdeauna învăţătură de adevăr şi insuflare de virtute.*** [Ion Luca Caragiale]

☼ – ***Greşelile născute din iubire de Patrie le iartă şi Dumnezeu din Cer.*** [Bogdan Petriceicu Haşdeu]

☼ – ***A fi patriot nu e un merit, e o datorie.*** [George Topîrceanu]

☼ – ***Patria o face limba şi istoria, religia şi tradiţiile. A da cu piciorul în toate acestea este a se lepăda cineva de patria sa.*** [Spiru Haret]

☼ – ***Dacă visul unora a fost să ajungă în Cosmos, eu viaţa întreagă am visat să trec Prutul.*** [Grigore Vieru]

☼ – ***Mă mişc între Dumnezeu şi neamul din care fac parte. În afară de aceşti termeni, nu văd nimic semnificativ între cer şi pământ.*** [Petre Ţuţea]

☼ – ***Patriotismul este o dragoste discretă pentru ţară, o disponibilitate de a-ţi da oricând viaţa pentru ea şi de a nu mărturisi acest sentiment. Găsesc că afişarea patriotismului este indecentă. Un om care simte dragostea pentru ţară, un om care este decis ca în interesul ţării să-şi sacrifice propria existenţă nu are să se bată pe piept cu sentimentul acesta.*** [Corneliu Coposu]

☼ – ***Dragostea de patrie este cea dintâi religie a omului civilizat.*** [Napoleon Bonaparte]

☼ – ***Patriotismul este convingerea noastră că o ţară este superioară altora întrucât ne-am născut în ea.*** [George Bernard Shaw]

☼ – ***Nu te întreba ce poate face ţara pentru tine, întreabă-te ce poţi face tu pentru ţara ta.*** [John F. Kennedy]

☼ – ***Este lamentabil că, pentru a deveni un bun patriot, cineva trebuie să ajungă să fie duşmanul restului omenirii.*** [Voltaire]

☼ – ***Dragostea cuiva faţă de ţara sa este un lucru splendid. Dar de ce dragostea trebuie să se oprească la graniţă ?*** [Pablo Casals]

☼ – ***Sângele patriotului este sămânţa arborelui libertăţii.*** [Thomas Campbell]

MENS SANA IN CORPORE SANO

Reputatul neurochirurg Alexandru Vlad Ciurea recomandă un „decalog” al unei zile sănătoase:

Cine se trezeşte de dimineaţă, sănătos ajunge !

În popor, se spune că ţăranul se culcă o dată cu găinile şi se scoală la cântatul cocoşului.

Trezirea trebuie să fie dimineaţa și nu la ora 10:00. Dacă ne-am trezit la 9:00 sau la 10:00, sigur suntem obosiţi.

Aerul curat, sănătate pentru creier

Când ne trezim, nu mergem direct la frigider ca să mâncăm. Să ieşim afară, să respirăm aer curat ! Aerul ăsta se duce nu în plămâni cum crede toată lumea, ci exact în creier.

Te mişti, deci exişti !

După ce s-au deschis ferestrele şi începe creierul să funcţioneze, trebuie să facem câțiva paşi. De ce facem paşi ? Așa se pune inima mai intens la treabă. „Te mişti şi exişti !", spune un japonez.

Ziua bună se cunoaşte după duşul de dimineaţă

Există această igienă şi toaletă esenţială a organismului. Se elimină toate elementele toxice din noi cu ajutorul mişcărilor pe care le facem dimineaţa la duş.

Micul dejun, luat în linişte

Atenţie, se mănâncă... Masa trebuie să fie liniştită, fără telefoane, fără o serie întreagă de bombardamente, fără o agitaţie în jurul mesei.

Sănătatea din ceaşcă

Am ajuns la un element esenţial. Ceai sau cafea ?... Nu contează. Este bine pentru digestie să se bea, în general, doar o ceaşcă încet, liniştit şi cu plăcere.

Zâmbet pentru o sănătate mai bună

Încă un secret – zâmbetul. Cel mai bun prieten al omului, mai ales al creierului este zâmbetul. Cu ajutorul lui, îţi modifici psihicul tău şi capacitatea ta funcţională, iar pentru cei din jur care probabil sunt încordaţi, relaxează totul !

Alimentele uşoare, ideale pentru masa de prânz

Alimentaţia la prânz – celula nervoasă nu doreşte multă mâncare la prânz. Dacă am mâncat precum căpcăunii, facem aşa o burtă mare şi sângele tot se duce în burtă, iar, pentru cap, nu mai rămâne aproape nimic.

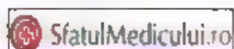
Masa de seară, cât mai uşoară

Masa de seară trebuie să fie cât mai uşoară posibil, fără o încărcare cu multe produse de carne şi grase. Aşa se evită solicitarea excesivă a creierului, pancreasului, tubului digestiv şi inimii. Mai trebuie evitat un obicei extrem de prost – încărcarea cu alcool seara, care nu duce în mod deosebit la ceva bun. De aici, urmează o serie întreagă de afecţiuni.

Somnul dulce mult aduce !

Am ajuns la punctul cel mai important – somnul de care ne batem joc cu toţii. Lumea a uitat: când trebuie să ne culcăm ?... Odată cu găinile. De ce ?... S-a dovedit pe o serie întreagă de aparate electroencefalografice că cel mai bun somn este între orele 22:00 şi 24:00.

Opriţi televizoarele, opriţi telefoanele, opriţi toate aceste lucruri şi odihniţi-vă !... Este o curăţare a creierului. Partea superioară a creierului doarme, partea interioară este viaţa noastră vegetativă în care toate organele funcţionează şi ne curăţă, cu ocazia asta, creierul, întreg organismul care se linişteşte. A doua zi, pornim de la capăt !...



• INFARCTUL MIOCARDIC •

CUM SĂ SUPRAVIEŢUIEŞTI UNUI INFARCT CÂND EŞTI SINGUR ?

Deoarece mulţi oameni sunt singuri, fără ajutor, când fac un infarct, persoana a cărei inimă bate necorespunzător are doar 10 secunde la dispoziţie înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Ce e de făcut ???



NU INTRA ÎN PANICĂ, începe să **TUŞEŞTI** repetat şi cu putere. **INSPIRĂ** adânc înaintea fiecărei reprize de tuse, iar tusea trebuie să fie adâncă şi prelungită, ca şi cum ai vrea să elimini secreţiile din adâncul plămânilor. Un inspir adânc şi o repriză de tuse trebuie repetate la fiecare 2 secunde, fără pauză, până soseşte ajutorul sau simţi că inima începe să bată normal din nou. Inspirul adânc aduce oxigen în plămâni, iar mişcările de tuse comprimă cordul şi fac sângele să circule. Presiunea exercitată astfel asupra inimii o ajută să-şi revină la ritmul normal. În acest fel, victimele unui atac de cord ar putea ajunge până la spital. Nu te gândi că nu eşti predispus la un infarct dacă ai vreo 25 sau 30 de ani. Din cauza schimbărilor produse în stilul de viaţă de azi, atacul de cord apare la toate grupele de vârstă.

• PĂTRUNJELUL •

[PETROSELINUM CRISPUM]

contribuie la vindecarea a diverse boli: • ***Anemie*** – previne anemia feriprivă ca urmare a conţinutului bogat de fier, dar şi a vitaminei C (care ajuta la absorbţia fierului)• ***Antioxidant*** – creşte capacitatea antioxidantă a sângelui• ***Antibacterian*** (distruge bacteriile)• Ameliorează ***respiraţia urât mirositoare***• Contribuie la tratarea ***alopeciei*** – cei care şi-au frecat pielea capului cu pătrunjel au constatat că această metodă funcţionează mult mai bine, comparativ cu alte tratamente• Purifică ***sângele***• Întinereşte vasele de sânge; menţine elasticitatea vaselor de sânge şi ajută la vindecarea vânătăilor• ***Digestie*** – îmbunătăţeşte digestia proteinelor şi a grăsimilor şi favorizează absorbţia intestinală, stimulând funcţia ficatului. Datorită conţinutului ridicat de enzime, facilitează eliminarea scaunului şi optimizează activitatea digestivă• ***Antidiareic***• ***Hipocolesterolemiant*** – scade nivelul colesterolului din sânge• ***Diuretic***• Tratament pentru surditate şi ***infecţii ale urechii***• ***Edem*** – acţionează ca diuretic şi tonic al vaselor de sânge• Înlătură ***oboseala***• Dizolvă ***calculii biliari***• Îmbunătăţeşte funcţia ficatului, splinei, rinichilor şi a glandelor suprarenale• ***Guta***• Suport hormonal – la femei, stimulează producţia de estrogen şi restabileşte circulaţia sanguină normală la nivelul uterului• Reglează ***ciclurile menstruale*** datorită apiolului, care este o componentă a estrogenului, hormon feminin• Întărirea ***sistemului imunitar*** – nivelul ridicat de vitamina C, betacaroten, B12, clorofilă şi acizii graşi esenţiali cresc imunitatea; consolidează imunitatea prin complexul de multivitamine şi minerale pe care îl furnizează organismului• Inhibă formarea tumorilor, în mod special a celor existente la nivelul plămânilor• ***Înţepături de insecte*** – umflăturile şi mâncărimea se vor calma prin frecarea zonei afectate cu pătrunjel• ***Icter***• ***Boli renale*** şi ale ***aparatului urinar*** – cu excepţia inflamaţiilor severe; îmbunătăţeşte activitatea rinichilor şi elimină toxinele din sânge şi din ţesuturile rinichilor, previne resorbirea sării în ţesuturile organismului, ameliorează urinarea dureroasă, edemul, ***oboseala***• ***Congestia hepatică*** – pătrunjelul stimulează circulaţia fluxului de sânge la nivelul ficatului, reduce congestia hepatică, elimină toxinele şi întinereşte organismul• ***Vedere nocturnă*** (caracteristică în cazul deficitului de vitamina A) •Ameliorează ***durerile reumatice***• Afectiuni ale ***splinei*** – pătrunjelul poate trata diverse afecţiuni ale splinei, dar şi malabsorbţia• ***Întărirea dinţilor*** – scorbutul (cauzat de un nivel scăzut de vitamina C) provoacă slăbirea dinţilor, înmuierea şi sângerarea gingiilor• ***Slăbit*** – prin calităţile sale diuretice, pătrunjelul ajută la scăderea numărului de kilograme•







POMICULTURA ÎN POENĂREI
INGRIJIREA POMILOR TINERI

Pe timpul verii, pomii plantaţi în ultimii 4-5 ani necesită îngrijiri aparte, capabile să le asigure o bună creştere şi dezvoltare în anii următori. Dintre acestea, amintim câteva acţiuni absolut necesare, după cum urmează:

• se verifică sistemul de susţinere – tutorele (aracul) şi legătura – şi se reface legatul, dacă e cazul, pentru ca tulpina pomului să aibă o creştere dreaptă;

• terenul din jurul pomului se menţine curat de buruieni prin plivit şi prăşit cu sapa. În plantaţia masivă, pe terenul plan, combaterea buruienilor se face printr-o arătură superficială (15-18 cm adâncime) şi discuirea repetată la două sau trei săptămâni. Arătura

se efectuează numai în caz de îmburuienare puternică a livezii. În situaţia unei îmburuienări obişnuite, este suficientă lucrarea solului cu grapa cu discuri sau cu freza;

• udatul pomilor tineri la vreme secetoasă este de mare importanţă: în jurul pomului, pe o rază de 0,5 m se amenajează cu sapa un lighenaş (copcă), în care se toarnă 10-15 l apă săptămânal sau chiar la 3-4 zile, dacă seceta este accentuată;

• este necesară dirijarea creşterii lăstarilor: cei crescuţi din portaltoi şi de pe tulpină se taie cu un cosor sau cu foarfeca de pomi, iar lăstarii tineri, crescuţi din coroană (creşteri anuale) se răresc, astfel încât să rămână doar atâţia cât sunt necesari, eventual cu o mică rezervă – la tăierile pentru pentru formarea coroanei, ce se efectuează primăvara. Ţinerea sub control încă din timpul verii a creşterilor vegetative şi eliminarea lăstarilor de prisos asigură o creştere normală a tulpinii şi formarea unei coroane echilibrate;

• combaterea bolilor şi dăunătorilor se rezolvă prin **Topsin** (un plic la 10 l de apă, preventiv – înainte de apariţia atacului – contra rapănului, făinării sau pătării roşii a frunzelor). Contra păduchilor verzi şi omizilor defoliatoare (atunci când se constată apariţia acestor insecte), se pot aplica stropiri cu **Fastac** sau **Mospilan**, în concentraţia indicată pe fiolă sau pe plicul respectiv. Este interzisă stropirea pomilor care au fructe, pentru că există riscul să fie consumate întâmplător de diferite persoane. La aplicarea tratamentelor fitosanitare, se vor respecta regulile elementare de protecţie a muncii. Animalele nu vor păşuna timp de trei săptămâni în zona tratată şi înainte de începerea tratamentului este obligatorie anunţarea apicultorilor să ţină albinele închise timp de 5 zile.

Ing. Ion VASILESCU

ARGEŞEXPRES



Umor

Abandonat – Soţ a cărui nevastă a plecat „la mama" • **Absurd** – Soţ care nu recunoaşte că nevasta are dreptul să-l înşele • **Acadea** – Fată dulce • **Acru** – Bărbat cu nevastă dulce pentru alţii • **Adoraţie** – Iubire supra-alimentată • **Adulter** – Căsnicie cu dublă tracţiune • **Afecţiune** – Dragoste care şi-a aranjat drepturile la pensie • **Amantă** – Femeie la negru • **Aniversare** – Parastas vesel • **Atent** – Aşa cum e soţul cu alte femei • **Babă** – Femeie cu hrisov de naştere • **Blestem** – Colivă orală • **Bunica** –

Mama mă-sii• **Burlac** – Joc de cărţi din care lipseşte dama• **Colivă** – Grâu lacrimogen• **Coşciug** – Ambalaj pentru deşeuri• **Decolteu** – Piele publică• **Decolteu** – Aeroport pentru aterizarea privirilor şi decolarea dorinţelor• **Dragoste** – Cel mai mare trişor din lume e dragostea. Te fură din ochi• **Fă** – Bă, cu fustă• **Iad** – Staţiune termală cu băi şi smoală sub pământ pentru cei daţi dracului deasupra• **Ibovnic** – Schimbul doi într-o căsnicie• **Infidelă** – Cea fidelă altuia• **Jigodie** – Boala oamenilor care latră• **Mireasa** – Alba care îţi face zile negre• **Nevastă** – Persoană care te încântă o lună şi te descântă toată viaţa• **Obscur** – Individ la care te uiţi ca să nu-l vezi• **Şifonier** – Spaţiu locativ pentru cei prinşi la nevestele altora• **Ramolit** – Bărbat care se gândeşte la femei numai pentru a se răzgândi• **Somn** – O raită pe lumea cealaltă• **Ţuică** – Prună care îşi dă sufletul la cinzeacă• **Votcă** – Băutură cu cizme ruseşti.

Femeile cu trecere se trec repede• Femeilor licenţiate, preferă-le pe cele licenţioase• Nu contest că toate femeile au rostul lor. Dar, odată ajunse neveste, îţi strică toate rosturile• Prefer o perlă de femeie, tuturor femeilor cu perle• Femeia nu înşală; compară ! • Există o femeie care te obsedează toată viaţa: următoarea ! • Prima dragoste e ca primul pahar de şampanie: o spumă care te costă mult• Toate privighetorile sunt fete mari. După măritiş, se transformă în ciocănitori• Când te doare inima la 20 de ani, eşti îndrăgostit; la 50, eşti cardiac• De la 50 de ani încolo, la bărbat, inima se numeşte cord, şi, la femeie, talia se numeşte şale• De la o vârstă, inima nu mai e obligată să iubească; e suficient să bată• Prostia şi inteligenţa au ceva comun: capul• Prostul tace numai când vrea să-l creadă lumea că cugetă• Am văzut un prost deştept: unul care era de aceeaşi părere cu toţi cei de faţă la discuţie• De ce prostul e mărginit, când prostia e nemărginită ? • Şi proştii au subalternii lor• Nu e destul să fii bun; trebuie să fii şi bun de ceva• Deşteptul care face pe prostul e mult mai primejdios decât prostul care vrea să facă pe deşteptul• Nopţile pierdute au zile numărate• Toţi savanţii lumii care s-au întrebat ce e viaţa au murit în timpul cercetărilor• Albina e satirică: înţeapă. Eu am umor: pişc• Umorul trebuie să fie satiric, iar ruda sa de sânge – satira – trebuie să aibă neapărat umor•

–TUDOR MUŞATESCU–



EVENIMENTE DIN ACTUALITATE

ARGEȘ EXPRES

La semicentenarul ivirii Dv pe Terra,



un cordial

LA

ANI !

împreună cu cei dragi !



Să vă fie viața plină de belșug și de lumină !

Consătenii Dumneavoastră din Poenărei

26 februarie 2017

Primarul comunei Corbi a rotunjit la sfârșitul săptămânii trecute jumătate de secol de existență. Istoricul Grigore Constantinescu, unul dintre bunii săi prieteni, i-a adresat în numele consătenilor din satul care în perioada interbelică era cunoscut și sub numele de "Picior de Paris" o urare inspirată, în semn de recunoștință pentru eforturile sale de revitalizare a satului Poenărei și, de ce nu, și a comunei pe care o conduce din anul 2012, pe care v-o prezentăm în imaginea alăturată.

Argeşul

UN OM PENTRU OAMENI

Tot îl mai caut. Am scotocit clasa politică, guvernele şi parlamentele din toată tranziţia, administraţia, instituţiile… Încă nu l-am aflat ! Încă… De data aceasta, pun ochii pe un primar de la ţară. Poate, cine ştie ?…

Omul de pe acoperiş. Dar, înainte de a ajunge la el, îmi stârneşte curiozitatea un om de pe acoperiş. Nu e vorba de acoperişul lumii ! El nu face escaladări pe Everest. Dar îl poţi găsi pe cele mai înalte clădiri din Bucureşti, din Iaşi, de prin ţară, de peste hotare. Însă noi nu îl credem Zburătorul din poveşti, cu plete negre, care să pătrundă prin ferestre în iatacuri de Doamne şi Domniţe. Nici pe meşterul care şi-a făcut aripi din şindrilă lipite cu ceară, când porunca lui Vodă i-a smuls scările de sub acoperiş. Umblam să-l găsim pe Robespierre, cinstitul, neprihănitul, incoruptibilul, în chipul oricui de pe aici. Fie al celui de pe acoperişuri. Cu orice fel de biografie, numai să fie curată. A lui este una dintre cele mai senzaţionale. Cum nu întâlneşti nici în romane. Întrece orice închipuire. Copil din flori, spun oamenii din sat. Nicio măgăduială, aceeaşi soartă a avut-o şi viitorul voievod Mihai Viteazul… Rămas orfan şi de mamă. Crescut printre străini. Fără casă, fără masă, copilul satului, copilul nimănui, slugă fără simbrie… Cum-necum, trece prin şcoala elementară şi începe să ucenicească la „Uzina" din Colibaşi – azi Mioveni, unde se fabrică autoturismul Dacia – o jumătate de an, muncitor în secţia de tinichigerie. Bucureşti. Caldarâmul. Trotuarul. Automobile, tramvaie, pietoni grăbiţi, pietoni la promenadă. Un tânăr de la ţară, pierdut în necunoscut. Şovăitoare, mi se caţără privirea pe ziduri. Sus pe acoperişuri, norii agăţaţi ca în vârful munţilor, de pe Râul Doamnei, de unde pornise în lume Virgil Baciu. Angajat. Muncitor calificat. Remarcat. Cursuri de recalificare. Specializare. În ţară şi în străinătate. Liceul la seral. Şef de echipă… Se privatizează la începutul tranziţiei. O mică echipă. Înregistrată ca firmă. Concurenţa este acerbă. Invazie de întreprinderi mici, mai mari, care mai de care. Dar el îndrăzneşte să contracteze cele mai neobişnuite şi mai periculoase lucrări. Acoperişuri, pe cele mai înalte clădiri. Oamenii din echipă sunt prietenii săi. El, figura exemplară. Ca păsările cerului, umblă pe acoperişuri, ca păianjenii, agăţaţi în frânghii legate de căpriori. Decopertează acoperişuri vechi. Repară substratul de rezistenţă. Acoperişuri noi din foi de tablă. Cu foarfeca şi ciocanul de lemn. Acoperişuri în pantă, în valuri, cu turnuri şi turnuleţe, cu ornamente, cu tablă în formă de solzi de peşte. O problemă dificilă în confecţionarea şi fixarea jgheaburilor de apă care să se scurgă prin burlane. Una peste alta, se cere mai multă măiestrie decât în secţia de caroserii a întreprinderii de automobile. Interesant e că nu duce lipsă de personal. Tot mai mulţi meseriaşi cer să fie angajaţi în firma „Balconul" a lui Virgil Baciu. S-a dus vestea că el este patronul care plăteşte cinstit. Mica firmă devine tot mai cunoscută. Până când să tot refuze cereri de angajare ? Până când să respingă nenumărate comenzi ? Extinderea se impune de la sine… Păcat de timpul pierdut pe jos. Prin faţa birourilor şi ghişeelor. Aprobări, autorizaţii, licitaţii, contracte, de multe ori trucate, birocraţie pe care nu o înţelege. Legislaţie stufoasă, piaţă sălbatică. Treptat, firma „Balconul" va reuşi să dispună de specialişti în toate domeniile. Management, inginerie, jurişti etc. Virgil Baciu se simte bine la înălţime. Nenumărate acoperişuri din Bucureşti. În Moldova, Palatul lui Manuc-Bey. Clădiri înalte din Suedia. Palatul Culturii din Iaşi. Toate construcţiile Ambasadei Franceze din Bucureşti. Multe altele din ţară. Portofoliul de comenzi plesneşte. Omul nostru se află pe val.


Virgil Baciu

Omul din vârtej. Dar nu uită de unde a plecat. În satul Poenărei din comuna Corbi, judeţul Argeş, unde nu a avut niciodată o casă a lui, îşi construieşte una de vacanţă unde să-şi petreacă timpul de răgaz cu întreaga familie. Aşa, printre picături, ajunge şi cel mai de seamă gospodar din localitate. Repară garduri, plantează pomi, ba îşi face şi o turmă de 200 de oi, în asociere cu un cioban, păscute pe pajişti de munte, toamna în transhumanţă, iarna hrănite cu fân. Dar nu are tihnă să se bucure de toate acestea. În satul ruinat, uitat parcă şi de oameni, şi de Dumnezeu, la o margine de lume, mai sunt multe de făcut. Pune umărul la treabă. Ideile, la bătaie... Şi, uite aşa, se trezeşte într-o zi cu obştea: „Vrei să ne fii primar ?" Nu se putea o surpriză mai mare: „Vedeţi-vă de treabă, oameni buni, eu le am pe ale mele !"... Chiar aşa, cum să dea Bucureştii pe Poenărei ? Cum să renunţe la faima cunoscută până şi în străinătate, pe o amărâtă de primărie ? Şi nici nu se pricepea. Nu lucrase niciodată în administraţie. Nu cunoştea legile. Tertipurile. Şi de ce să se piardă în anonimat, unde era pândit şi de eşecuri ? Îşi iubea locurile natale, oamenii, dar nu chiar într-atât ! Însă ei insistau: „Pe tine te vrem primar !" „Nu ne lăsa !" Fostul copil pripăşit, slugărit, hăituit, miluit, s-ar fi rupt în două. Jumătate, pentru ei. Dar asta nu se putea. Pentru nimic în lume n-ar fi abandonat firma pe care şi-o construise şi care devenise atât de cunoscută. Sfat cu soţia. Aceasta acceptă sfatul de a rămâne cu familia în capitală şi de a-l înlocui parţial în firmă...

Chemarea destinului. De pe crestele palatelor, pe uliţele satului, Zburătorul voiajor. Primar în sat în zilele de lucru, aflat pe acoperişurile lumii în zilele de sărbătoare. Şi femeia, care s-a lăsat zidită în firmă. Parcă ceva din Balada Meşterului Manole. Chemarea satului. Chemarea copilăriei. Chemarea ambiţiei de a face din Corbi şi din Poenărei aşezări altădată aproape sălbatice, unele dintre cele mai moderne aşezări de pe Râul Doamnei. Şi cursa a început. Vârtejul politic. Toate partidele trăgeau de el. Cel mai insistent a fost partidul aflat atunci la putere, cel al lui Băsescu. Propuneri. Ameninţări. A reuşit să-l captureze. A candidat pe listele lui. Ales cu majoritatea zdrobitoare. Primar al obştii s-a vrut, nu al partidului. Aducţiune de apă, gata să dea drumul la robinet, iluminat electric, 13 kilometri de drumuri asfaltate, un pod peste Râul Doamnei, construit din nou drumul care să lege satul Poenărei de şoseaua principală care trece prin Corbi, reabilitarea şi modernizarea şcolilor şi căminelor culturale, un muzeu al satului, fonduri europene pe proiecte valabile, alte proiecte în derulare... Partidul băsist, devenit liberal, îl lăuda şi se mândrea cu el. Dar când a început să se amestece în treburile lui, să-i dea indicaţii, să-l ţină sub presiune, mielul blând s-a răzvrătit. Nu s-a lăsat corupt. Ba chiar s-a apucat să-i acuze pe corupţii şi coruptibilii din partid. A făcut opoziţie liderului local, Iani Popa, care se voia din nou senator. Democraţia de partid: cine are altă părere decât a conducătorului, afară cu el ! Virgil Baciu a fost exclus din partidul liberal... Curtat de alte formaţiuni. Momit de ALDE, partidul care aşteaptă cu braţele larg deschise toţi transfugii. Are nevoie să-şi sporească numărul de membri şi puterea. Şi de cotizaţii, de donaţii, de contribuţii. I se suflă pe şest la ureche că poate fi trecut pe liste la alegerile parlamentare. Nu-i este indiferent. Sunt multe de dres pe acolo. A început să-i sfârâie mintea. Şi nu vrea să-i moară întrebările, interpelările şi propunerile în gât: „Se spune că, pentru toate, sistemul e de vină. Dar sistemul, oricât de absurd, oricât de puternic, e făcut de oameni. Dacă vrem, putem să-l schimbăm, să-l spulberăm. Să-l facem pe cel care îi trebuie ţării !" Virgil Baciu devenea om politic... Dar n-a fost să fie decât o iluzie. Încă o minciună politică. Încă o dezamăgire... Pe o poziţie eligibilă ALDE l-a trecut pe listă pe fostul primar de Piteşti, Tudor Pendiuc, cel cu multe dosare în cercetare şi cu asfalt până la poarta casei din pădure, a iubitei, fosta lui secretară. Baciu a rămas pe dinafară. Primar fără partid. Consilierii, împărţiţi în tabere. Iniţiative blocate. Reclamaţii şi sesizări unele peste altele. Trebuie să stea să dea explicaţii. Este ameninţat că nu va fi lăsat în pace până când nu-şi va da demisia. Dar n-are linişte. Mereu sâcâit. I se pun piedici la tot pasul. Gâlceava partidelor. Încăierarea lor. Lupta pentru putere. Consilierii împărţiţi în tabere. Iar cei care i-au rămas fideli pun mai presus interesele obştei decât cele personale, de grup sau străine. „–Dar cel mai tare dă în mine şi şi-a jurat să nu mă lase până nu mă dă afară, nu este altul decât moştenitorul fostului boier, cu multe terenuri în sat, care râvneşte puterea şi căruia i-am respins nişte acte mistificate. Şi ştie să o facă. Are şcoală înaltă. Şi patima în sânge. El este nepotul acelui trădător care i-a dat pe mâna Securităţii comuniste pe „Haiducii Muscelului", partizanii adăpostiţi în grota de la Poenărei, executaţi prin împuşcare.". „–Şi dacă aşa

stau lucrurile, nu sunteţi tentat să renunţaţi ?”. „–Dimpotrivă !... Nu mă opresc până când nu fac din această aşezare cea pe care am visat-o şi am proiectat-o. Să spună cei care vor veni după mine: «Pe-aici a trecut Virgil Baciu. Şi a lăsat ceva în urma lui.»... Am proiecte în derulare, am proiecte aprobate, am acces la fondurile europene, şi sunt multe de făcut... Avem în teritoriu monumente ale naturii şi istorice fără egal. E vorba de Muntele Corbilor de Piatră – păsările care şi-au scobit cuiburile în stâncă, fenomen încă neexplicat de specialişti şi care nu se mai poate întâlni niciunde în lume. Şi «Omul de Piatră», găsit în miezul unei stânci, şi el o apariţie misterioasă. Un drum a fost tras până în locurile inaccesibile, la grota unde au locuit partizanii şi au fost prinşi... Apoi Biserica rupestră, cu două altare, într-o grotă pe jumătate naturală, pe jumătate săpată, despre care istoricii cred că a fost amenajată pe locul unui lăcaş de cultură din perioada precreştină, poate chiar predacică. Operă a sacerdoţilor zeului dac Zalmoxis...”. Dar ce-l interesează mai mult este starea şi viaţa locuitorilor. Iluminat electric, aducţiune de apă, canalizare, confort european. Toate drumurile asfaltate. Poduri, podeţe şi tot ce mai trebuie. Iniţiativa particulară nu se lasă nici ea mai prejos. A început să lucreze. Se amenajează locuri de cazare în gospodării, pensiuni, iată gata şi o bază de agrement cu piscină, de pe acum suprasolicitată. Aerul curat, peisajul natural cu dealuri şi munţi împăduriţi, valea Râului Doamnei plină de poveşti, toate locuri de atracţie pentru turişti. Dar se încăpăţânează. Este un luptător. Se dovedeşte că pune mai presus interesele obşteşti decât pe cele personale. Toarnă asfalturi. Construieşte poduri. Iniţiază proiecte. Le promovează. Vin bani europeni pe care-i foloseşte cum trebuie. Zi şi noapte în primărie, în satele comunei, pe uliţe. De vineri de la prânz şi până luni de dimineaţă în firmă. Pe acoperişuri. Pe cele mai înalte clădiri. În reparaţii şi în construcţii. Palate. Castele. Domenii. Monumente de arhitectură şi istorice, clădiri noi, zgârie-nori, în ţară, peste hotare... Şi, până la această dată, a rămas cinstit, nepătat, curat, incoruptibil. De-ar ţine-o tot aşa...

Marin IONIŢĂ



PRIMARUL CARE PREMIAZĂ ELEVII SILITORI MAI BINE DECÂT STATUL. NASTEREA UNUI COPIL ÎN COMUNĂ ESTE RĂSPLĂTITĂ CU 1.000 DE LEI

Virgil Baciu, primarul independent al comunei argeşene Corbi,
a iniţiat un proiect de hotărâre în consiliul local pentru a acorda câte 1.000 de lei familiilor care aduc pe lume un copil. Hotărârea a intrat în vigoare de la începutul anului 2017, iar bani vor primi inclusiv bebeluşii născuţi în 2016. „Acest proiect urmăreşte atât creşterea natalităţii, cât şi sprijinirea pentru creşterea copiilor, prevenirea şi combaterea abandonului şcolar şi creşterea performanţelor şcolare", spune primarul de la Corbi (în prezent independent, fost membru PNL).

În cazul familiilor cu probleme, banii vor fi daţi sub formă de ajutoare şi asta pentru că, după cum spune primarul, „unii părinţi s-ar putea ca banii primiţi să-i folosească în alte scopuri şi astfel dacă ne vom confrunta cu asemenea cazuri, preferăm ca de banii aceia să-i ducem noi scutece, lapte praf şi ce îi mai trebuie copilului".

Ajutoare mai mari decât cele de la stat

Primarul Virgil Baciu spune că a făcut şi calcule privind banii alocaţi. „Media naşterilor din ultimii ani este de 35-40 anual. Acest lucru ar reprezenta pentru noi un efort bugetar de 37.000 – 38.000 de lei anual. Nu este mare lucru, zic eu. Se poate realiza fără probleme".

Tot primarul de la Corbi pregăteşte o altă hotărâre, ce va intra în vigoare cel târziu la începutul lui 2018, prin care fiecare copil să primească câte 100 de lei/lunar până merge la şcoală, urmând ca pe durata şcolii să primească tot 100 lei/lunar, cu condiţia să nu aibă absenţe. Practic, Primăria Corbi va da ajutoare financiare mai mari decât cele de la stat pentru copii. "Nu este o sumă foarte mare, dar eu zic că este un sprijin binevenit pentru părinţi. După care, din momentul în care copiii au pătruns pe băncile şcolii le vom acorda 100 lei/lună, doar în perioada anului şcolar. Adică, dacă anul şcolar are 8 luni, fiecare copil va primi 800 lei în acel an, eşalonat. Aceşti bani vor fi acordaţi pe baza prezenţei la şcoală. Aici va fi o marjă în ceea ce priveşte numărul de absenţe admis", a declarat pentru Adevărul primarul Virgil Baciu. Ca şi bani alocaţi de la bugetul local, implementarea întregului proiect, fapt ce se va petrece din 2018, ar însemna aproximativ 300.000 de lei anual.

Primarul de la Corbi mai precizează că din 2018 vor fi recompensaţi şi elevii cu rezultate foarte bune la şcoală, olimpiade şi diferite concursuri. Concret, vor fi acordate fie sume între 300 şi 1000 lei, fie excursii în funcţie de rezultatele obţinute. Comuna Corbi are la ora actuală aproape 4.000 de locuitori, iar 10% dintre aceştia sunt copii.

„Capitalul uman este cel mai important"

Comuna Corbi are o dezvoltare puternică şi o evoluţie bună. Dar pentru cine facem toate aceste investiţii ? Ce se întâmplă dacă te duci prea mult pe partea asta şi este bine, desigur: la un moment dat o să ai o comună cu adevărat europeană, însă se pune întrebarea pentru cine o ai ?

Nu sunt toate perfecte în comuna Corbi, dar noi deja suntem la un anumit nivel şi acum încercăm să ne îndreptăm şi către zona aceasta de resursă umană. Capitalul uman este cel mai important", spune primarul Virgil Baciu. Comuna Corbi are o creştere economică spectaculoasă, iar de 2-3 ani rata natalităţii este într-o uşoară creştere.

În ultimii ani, la Corbi au fost finalizate numeroase proiecte cu finanţare europeană. Cele mai multe drumuri sunt asfaltate, toată comuna este racordată la reţeaua de apă, reţeaua de canalizare este în curs de implementare în două sate.

Tot la Corbi vin zeci de mii de turişti anual, atraşi de peisajele superbe de aici şi de celebra biserică rupestră Corbii de Piatră.

Corbi este comuna cu cele mai multe oi din judeţ şi în topul localităţilor cu cele mai multe oi din ţară – nu mai puţin de 32.000 (şi 400 de oieri) – un fel de „mini-Australie" din acest punct de vedere. Tot la Corbi, funcţionează o firmă cu zeci de angajaţi unde se produc tricotaje şi broderii pentru firme celebre precum: Valentino, Benetton, Prada, Luisa Spagnoli şi Max Mara.

Denis GRIGORESCU

adevărul.ro



Eseu

Piscul Negru în lumină

• *Poveste nem[illegible]re într-o lume trecă[illegible]*

Eveniment. Unic. A trecut o săptămână de la inaugurare. Şi încă una. Şi trece luna. Şi lunile. Şi deceniile. Şi veacul. Şi nu va fi niciodată prea târziu să-l pomenim. Şi va fi întotdeauna prea devreme ca să-l uităm. Un semn. Că mai suntem oameni. Că mai putem să ne amintim. Că mai ştim să ne povestim. Să ne mărturisim. Nu ştiu dacă acel semn are un nume. Poate că nu a fost botezat. Poate că rămâne nenumit, ca orice minune. Ştim când a apărut pe lume. Şi unde. Câte tone de beton, câţi metri cubi de marmură, câte plăci de cupru. Cine l-a imaginat. Cine l-a realizat. Cine l-a ajutat. Dar nici betonul, nici marmura, nici arama nu sunt altceva decât material de construcţie. Nici opera artistică nu are valoare în sine în aceste împrejurări. Nici intenţia de ajutor.

A răsărit într-o zi de început de vară la o margine de drum. Pe crestele celor mai înalţi munţi. Pe la o jumătate de ţară. Parcă muntele s-ar fi despicat ca să-şi primească decoraţia pe piept. Un monument. Altfel, cum i-am spune ? Dar e plin pământul de monumente. Mai dese în cimitire. Oricine are dare de mână îşi poate comanda unul. Cu speranţa intrării în eternitate. A iertării de păcate. Dar din el nu rămâne decât ţărâna. Şi când artistul nu e un cârpaci, monumentele înving timpul. Precum Pietele de la mormintele familiei De Medici din Florenţa. Precum operele artistice din Cimitirul Pierre Lachaise...

Monumentul din Munţii Făgăraşilor nu are ţărână sub temelie. Nici oseminte. Dar fiecare grăunte din alcătuirea lui este îmbibat cu Duhul Sfânt, cu spiritul eroilor care au tăiat în piatră acest drum care şterge bolta cerului şi înfruntă secolele. Nu este un gigant. Nu are dimensiuni megalitice. Un pigmeu între munţii semeţi. Un totem pe lângă Colosul din Rhodos. Nu are far în vârf. Nu dă semnale navelor din largul mărilor. Dar luminează calea aducerilor aminte. Întâmplărilor. Trăirilor. Şi, Doamne, câte nu dau năvală... Amintiri ale constructorilor Transfăgărăşanului. Ale celor care mai sunt. Despre cei care nu mai sunt. Oameni şi ei, ca toţi ceilalţi dinainte de acest drum. Aflat la cea mai mare înălţime din România, unul dintre cele mai frumoase din lume. Şi barajul de beton din cheile Argeşului, printre primele zece de pe râurile şi fluviile pământului la acea dată. Şi cetatea de sub pământ, care toarce lumină din puhoaiele apelor. Ţărani, soldaţi, ingineri, ofiţeri, proiectanţi, mineri, betonişti, mecanici, macaragii, pietrari, drumari...

Transfăgărăşanul nu începe de la Cumpăna cum s-ar crede. Cu unităţi de militari genişti, de la Râmnicu Vâlcea sau de la Alba Iulia. Gura lui e în Curtea de Argeş. La dejugătoarea şoferilor, numită Maica Mare, de unde pornesc toate drumurile de munte din fosta cetate de scaun. Până la Căpăţâneni, drumul era unul de pământ. În care se înfundau roţile până la osii. Pietruit, asfaltat, semnalizat. Şi podurile. Şi viaductele. Şi tunelele. Trecerea peste coronamentul barajului. Drumul de contur pe malul stâng al lacului de acumulare, marea apărută între munţi. De aici, Transfăgărăşanul este tăiat în piatră. Chiar de acolo pe unde nu exista nici măcar o potecă. Nici urmă de picior de om. În ţancurile

urşilor, cerbilor şi caprelor negre. Căţăraţi şi suspendaţi în funii, ca alpiniştii temerari, cu perforatoarele pe piept, cu dinamita în raniţă, constructorii desprindeau şi urneau blocuri de granit şi doborau stânci. Fapte de eroism. Nu au lipsit sacrificiile umane... Monumentul de la Piscul Negru, o cruce pentru fiecare mormânt. Bătut de vânt. Plâns de ploi. Învelit de nori. Luminat de stele. Bocit de tăcere. Un semn ca la Termopile. Care glăsuieşte fără să se pronunţe: Trecătorule, ia aminte! Monumentul constructorilor de la Piscul Negru din Munţii Făgăraşului: Ia aminte, trecătorule! Zi de inaugurare. Zi de comemorare. Evocări. Declamări. Soborul de preoţi. Nu a lipsit nici parastasul. Şi s-a încins hora mare… Cum să lipsească artistul ? Cel care a conceput şi a definitivat opera. **Constantin Samoilă**.



Inginer constructor. La planşetă şi pe şantier. În cizme de cauciuc. Cu pelerină impermeabilă. Plin de ape şi de noroi. Ars de soare. Cu insomniile din miez de noapte. Provocate. De un înger sau un demon care nu îi da pace. Se născuse, omul, cu blestemul talentului. Desen. Pictură. Când era copil, cu cărbunele pe pereţii odăii. Răsplata, câteva palme. Ca un făcut, toată viaţa nu s-a îmbogăţit din aşa ceva. Pictură pe suport de carton, de scândură, de pânză, de sticlă. Icoane, chipuri de voievozi, de doamne şi domniţe, Ilene Cosânzene şi Feţi Frumoşi, personaje reale din sate, ficţiuni din basme şi poveşti, sau din cărţi şi din închipuire. Transpuse apoi şi în metaloplastie. Pe plăci de aramă. Expoziţii. Colecţii particulare şi în muzee, în ţară şi în străinătate, ba chiar la Arhiepiscopie. Mulţumit. Fericit. Cu doi trei ani în urmă, şi expoziţia retrospectivă. Pe care a declarat-o ultima. „Gata ! Am terminat !" S-o creadă el ! Nu a rezistat. Alte şi alte expoziţii. O carte căzută din întâmplare în mână despre Epopeea Transfăgărăşanului. L-a trezit, ca o goarnă a regimentului pe un veteran. A pus din nou mâna pe daltă şi pe ciocan. Şi, cu ajutorul unor prieteni, a realizat monumentul, amplasat la Piscul Negru, dedicat constructorilor. „Pot să mor fericit !… Ne-am văzut împlinit ultimul şi cel mai mare vis". Un bătrânel şi el. Cu ani mulţi pe umăr. Cu pulbere de cupru în plămâni. Singur în casa ce pare părăsită. Dar mai are multe de făcut. Tablouri. Icoane. Maica Domnului. Fuga în Egipt. Tăierea pruncilor. Cristos răstignit pe Cruce. Învierea. Ridicarea la cer. O horă a satului. Fete şi flăcăi. Femei tinere, cu marame şi înflorate ii. Copii. Turme de oi. O Cruce. O troiţă. O bornă pe marginea timpului. Şi când va fi să fie, un semn în nemurire pe monumentul constructorilor de la Piscul Negru !

Marin IONIŢĂ

N.R. Ne-a vizitat la redacţie dl C. Samoilă şi ne-a împărtăşit, între altele, gândul de a mai realiza un monument pe care să-l amplaseze pe partea dinspre Sibiu a Transfăgărăşanului. Un gând care-l onorează şi pentru care-l felicităm ! „S"

Săgetătorul



În memoria celor care au lucrat şi a celor ce s-au jertfit pentru construcţia Transfăgărăşanului – „drumul de dincolo de nori", s-a ridicat un monument-omagiu în punctul Piscu Negru parcare, la km 102 + 200 m, iar, prin proiectul actual, va fi realizat un monument pandant în zona transilvană a acestei fantastice căi alpine. Ideea a fost receptată cu entuziam de domnul colonel (rtg) Toader Dodu – membru de onoare al ANCE, filiala judeţeană Vâlcea, participant activ la construirea acestei importante artere rutiere de legătură montană între Ţara Românească şi Ardeal. Amplasarea monumentului în parcarea din punctul Bâlea Cascadă va face legătura prin telecabină cu punctul maxim Bâlea Lac.

DESCRIEREA MONUMENTULUI:

O cruce din marmură cu înălţimea de 50 cm amplasată în partea superioară a monumentului susţine acoperişul în două ape.

Pornind spre baza monumentului, urmează vulturul carpatin care ţine în cioc Floarea de colţ (Floarea reginei) şi, în ghiare, un târnăcop şi un picamer – elemente iniţiale pentru atacarea stâncilor. Acesta este flancat de doi luptători romani – Sfântul Gheorghe şi Sfântul Dumitru – şi care reprezintă straja monumentului. Sub vultur, este încrustată stema cultului eroilor transfăgărăşeni în viziune proprie (pe silueta vulturului din stema României, vulturul transfăgărăşan are în ghiare târnăcopul şi picamerul, iar corpul este format din elemente folosite în timpul execuţiei construcţiei : casca de protecţie cu floarea reginei în cordea, sculele principale de lucru manual (sapa, lopata, târnăcopul, picamerul), creanga de brad şi vasul ce păstrează flacăra veşnică.Urmează al treilea şir de plachete format din Cetatea Poenari, Cetatea Făgăraşului, între care sunt figuraţi cei doi cocoşi de munte sub aceeaşi coroană. Şirul al patrulea se compune tot din trei plachete reprezentând scene din timpul execuţiei lucrării. Ultimul şir din seria plachetelor lucrate în folie de aramă reprezintă Mănăstirea Curtea de Argeş, Mănăstirea Cârţişoara, între care zeul focului, Prometeu, face legătura dintre cele două lucrări de mare artă reprezentând monumente de arhitectură medievală (cu vechime de 500 şi, respectiv, 600 de ani).

Pe o placă de marmură cu dimensiunile de 90x60 cm, este scris cu litere încrustate :

O M A G I U
CONSTRUCTORILOR TRANSFĂGĂRĂŞANULUI

EROILOR JERTFIŢI PE STÂNCI
DURÂND A CĂII TEMELIE,
MEŞTERI MANOLE, RUGI ADÂNCI,
C-AŢI FOST IZVOR DE APĂ VIE,
UNIND, PE PISCURI DE CARPAŢI,
PENTRU VECIE, FRAŢI CU FRAŢI !

-Grigore Constantinescu-

Sub placa de marmură, în soclul de beton armat, s-a lăsat o nişă semicirculară unde se poate aprinde o candelă sau se pune o floare în memoria şi cinstirea celor care au făcut această măreaţă lucrare. Intreaga construcţie este panotată pe o placă de beton armat cu dimensiunile: 4x1,5x0,20 m, Soclul va fi din beton placat cu piatră. Intreaga lucrare, inclusiv acoperişul, având o înălţime de 4,5 m va fi fixată într-o fundaţie din beton.



Constantin SAMOILĂ,
proiectantul şi realizatorul plachetelor de metaloplastie.



MANIFESTAREA CULTURAL-ARTISTICĂ «POENĂREI – STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ»

– EDIȚIA A XIV-A –

În urma conceptului „Zilele Diasporei" lansat de RePatriot anul trecut, în această lună au loc o serie de programe, seminarii și actiuni comune pentru românii din diaspora în cel puțin 20 oraşe și comune din România. Scopul acestora este de a aduce românii din afara granițelor mai aproape de comunitățile în care s-au născut, ca, prin experiența acumulată peste hotare și prin viziunea lor occidentală, să aducă plus valoare comunității în care s-au născut.



În acest sens, îi invităm pe toţi românii din diaspora şi nu numai, veniţi în vacanţă pe plaiurile natale să participe la acest eveniment „ZILELE DIASPOREI", în vederea conectării acestora cu mediul de business din Romania (Romanian Business Leaders), precum şi pentru prezentarea unor oportunităţi de business.

Vă aşteptăm cu drag pe 19. 08. 2017, la Căminul Cultural Poenărei, începând cu ora 10.30.

POENĂREI - CORBI, SATUL BINECUVÂNTAT DE DUMNEZEU

Ziua de 19 august 2017 va intra cu siguranţă în istoria comunei Corbi. Şi nu prin faptul că atunci s-a desfăşurat – potrivit tradiţiei, în prima sâmbătă după sărbătorirea Adormirii Maicii Domnului, a XIV-a ediţie a Întâlnirii Fiilor satului Poenărei – ci prin declaraţia ctitorului acesteia şi a factorului determinat al dezvoltării localităţii din ultimii 5 ani, primarul Virgil Baciu. Ea a picat ca un trăznet din senin asupra capetelor participanţilor la eveniment. „Voi rămâne însă activ, fie din postura de consilier local, poate în altă parte, fie consultant pentru un primar care vrea să facă bine oamenilor, fie în altă poziţie. Iată, am lângă mine pe viceprimarul Aldea, omul cu care am făcut echipă, cu care am lucrat foarte bine în aceşti ani şi de care comunitatea locală are nevoie în continuare. Dane, tu să nu faci ca mine !" – a sunat îndemnul lui Virgil Baciu rostit cu vocea alterată de emoţie de la microfonul cu care se adresa asistenţei.

„–Aţi obosit atât de repede, d-le primar, numai după 5 ani ?!…"

„–Nu-i vorba despre asta, d-le prefect, ci despre un cumul de fapte şi întâmplări care-mi impun asemenea decizie. Consider că fiecare avem datoria să ne oprim atunci când avem motive să credem că n-ar fi altă rezolvare mai bună !"

Festivitatea de premiere în cadrul căreia se înregistra acest schimb de replici a continuat cu luări de poziţie ce au încercat să-l determine pe Baciu să-şi schimbe decizia, dar a fost mai mult decât evident faptul că n-aveau cum să-l întoarcă din drum pe un om consecvent cu el însuşi, prea puţin dispus să mai accepte marasmul compromisurilor gratuite.

Pe drumul de costişă ce duce la... Poenărei

Călătorul care a năzuit sâmbătă să ajungă la Poenărei s-a putut orienta după podul peste Râul Doamnei de la Corbşori şi, mergând înainte spre Corbi, a avut în faţa ochilor troiţa de la intrarea spre satul natal al primarului Virgil Baciu. Acolo, a putut părăsi carosabilul destul de cariat al Drumului Judeţean, intrând pe asfaltul proaspăt turnat şi marcat, pe care câţiva tineri biciclişti trăgeau din greu să ajungă la inscripţia deja celebră „Welcome to Poenarei City", semn că mai aveau puţin de parcurs până la Biserica Sf. Paraschiva, unde debutează toate ediţiile sărbătoririi anuale prin tradiţionala slujbă religioasă oficiată de parohii comunei.

În imediata vecinătate a intrării lăcaşului de cult ortodox, privirea călătorului obosit de caniculă putea fi bucurată de imaginea unei ţâşnitori cu apă limpede, plasată în imediata apropiere a monumentelor de pomenire a eroilor locali. Asfaltul şi apa constituiau semnele noului în vechiul sat de munte care slujise drept ultim adăpost pentru „Haiducii Muscelului", luptătorii antibolşevici de la jumătatea secolului trecut, care fuseseră prinşi prin trădare la Râpile cu Brazi, condamnaţi şi executaţi prin împuşcare la Jilava, în 1959.

Te-Deum oficiat de cinci preoţi

Biserica a fost mai puţin populată decât cu alte ocazii şi ceea ce a uimit pe participanţii tradiţionali la eveniment a fost faptul că numărul locuitorilor din Poenărei care altădată umpleau spaţiul a fost mai mic decât oricând. N-au lipsit însă prietenii constanţi ai primarului Baciu, cum ar fi prof. Gheorghe Nicuţ, cel care vine la fiecare ediţie, lipsind numai acum doi ani din motive cu totul obiective, primarii Nicolae Barbu (Valea Iaşului) şi Ştefan Benonie (Aninoasa), cărora mai apoi li s-au alăturat viceprimarul de la Brăduleţ, Ion Stan, şi primarul de la Coşeşti, Nicolae Pană, sosit mai târziu, cu vicepreşedintele Consiliului Judeţean Argeş, Simona Brătulescu.

Pentru prima dată din 1870 – după cum spunea artistul localnic Constantin Samoilă, satul Poenărei a fost vizitat de un prefect, căci a venit şi Emilian Dragnea.

Sfântul lăcaş, renovat acum câţiva ani printr-o sponsorizare oferită de omul de afaceri Virgil Baciu – ca de altfel, şi celelalte biserici din Corbi – a fost clădit pe baza planurilor arh. D. Ionescu-Berechet începând cu anul 1937, iar sfinţirea s-a făcut în timpul războiului, în 1943, când erau gata şi picturile interioare realizate de pictorul I. Fleşaru, în timpul domniei regelui Mihai, patriarh al B.O.R. fiind Nicodim Munteanu.

Ctitori au fost toţi sătenii, familiile Poenăreanu, dr. Mitulescu şi general Victor Nanu, iar preot paroh – Ioan Constantinescu, cel care avea să fie executat în lotul „haiducilor", la Jilava. După oficierea „Veşnicei pomeniri", primarul i-a invitat pe participanţi să urmeze datina până la capăt, după care s-au făcut pozele de grup pe treptele bisericii şi s-a intrat în desfăşurarea programului.

Muzeul satului Poenărei

Cultul eroilor, dar şi al păstrării şi promovării valorilor tradiţionale este evident prin exponate – costume populare, unelte, documente, fotografii, lucrări de artă – dar şi prin grija cu care sunt păstrate, evidentă la fiecare pas. Constantin Samoilă a ţinut să-i mulţumească primarului pentru faptul că a oferit, prin renovarea spaţiului afectat muzeului satului – muzeu înfiinţat cu evidente eforturi în plin regim totalitar, în anul 1984, de prof. Grigore Constantinescu –, posibilitatea expunerii

lucrărilor sale, „în cel mai frumos sat din lume”, piese care altfel s-ar fi pierdut în anonimat, pe sub saltele sau pe sub pat şi s-a angajat să realizeze în centru, unde era desenat un cerc alb, o statuie care să înfăţişeze un ţăran poenărean cu trăsăturile lui Virgil Baciu !... A fost evident faptul că unii au început să caute cu privirile nemărginirea boltei cereşti, de parcă ar fi căutat acolo răspuns la nişte întrebări pe care nu-şi permiteau să le dea glas în public...

„Am început să pictez prin nasturii şi mustaţa lui Stalin !”

Aşa a sunat mărturisirea făcută de către pictorul de origine dobrogeană, căsătorit în Bucureşti, unde a lucrat aproape jumătate de secol la I.O.R., Institutul de Cercetări în Construcţii (peste 37 ani) şi la încă o firmă vestită cu ani în urmă, Petre Petcu, care şi-a găsit o a doua casă în Poenărei, unde a fost adoptat de comunitate. Dumnealui are expuse câteva tablouri speciale în Căminul Cultural, realizate pe o tehnică specială, pe coji de ouă şi a decis să doneze instituţiei unul dintre ele. Tehnica de lucru este – pentru un nespecialist – provocatoare prin faptul că oferă o anumită profunzime lucrărilor, prin faptul că are capacitatea de a trezi curiozitatea de a afla ce anume se ascunde în partea nevăzută a lucrărilor sale.

„Am început să pictez pe când eram elev şi pentru că profesorul meu de desen descoperise că aveam ceva talent, mă punea să pictez nasturii de la vestoanele lui Stalin şi mustaţa personajului. Mai apoi am făcut o pasiune din pictură şi, după ce am văzut pictura aceea cu „Rondul de noapte” a lui Rembrandt, mi-a venit ideea să încerc o tehnică nouă, care să sugereze vechimea prin crăpături. Aşa am ajuns la ideea cu pictura pe coji de ouă, dar mi-a luat destul de mult timp să pun tehnica la punct...”.

Lucrările sale se găsesc în colecţii din Israel, SUA, Italia, Franţa şi chiar Australia, pe unde le-au dus nepoatele şi nepoţii cărora le-a dăruit cu toată dragostea, pentru că n-a avut fericirea ca viaţa sa şi a soţiei, alături de care va împlini curând 60 ani de căsnicie, să le fie luminată şi de apariţia unui copil măcar. Rudele mai tinere s-au stabilit pe meleaguri străine, dar familia Petcu a rămas pe pământul strămoşesc...

Chestionat cum a ajuns la Poenărei, a povestit că şi-a dorit dintotdeauna cu soţia o casă la ţară şi, în timpul lui Ceauşescu, găsise una care-i plăcuse mult pe Valea Doftanei: „Am vrut s-o cumpăr, dar n-am putut, căci aveam deja o casă şi atunci nu era permis să avem mai multe. Prin 1990, un vecin, regretatul meu amic, Nicu Andreescu, m-a rugat să-l aduc aici cu maşina, ca să ducă la Bucureşti un porc de Crăciun. Am venit, am văzut locurile, mi-au plăcut, am revenit cu soţia şi, anul următor, am cumpărat o casă bătrânească părăsită, pe care am renovat-o, am modernizat-o şi în care trăim cam cinci luni în fiecare an, din mai până la 1 noiembrie, când ne întoarcem la Bucureşti.”.

Festivitate de premiere

Tradiţia s-a respectat şi în ceea ce priveşte acordarea unor diplome VIP-urilor, merituoşilor şi prietenilor vechi. Dintre cei onoraţi astfel, amintim: prefectul Emilian Dragnea, Araxy Negoşanu (şefa Centrului Cultural Judeţean Argeş, căreia i s-a înmânat şi diploma pentru preşedintele Consiliului Judeţean, dr. Dan Manu), Nicolae Barbu, Ştefan Benonie şi vicele de la Aninoasa, Daniel Iosif, prof. Gheorghe Nicuţ, primar la Curtea de Argeş între 1996 şi 2008, participant de la prima ediţie a evenimentului, Constantin Samoilă, Toma Combes (cetăţean francez, nepotul Doinei Cornea, care s-a decis să se stabilească în ţara bunicii ca să promoveze turismul, considerând că sunt posibilităţi uluitoare nefructificate), meşterul popular Ioan Rodoş, cel

ce se ocupă de Clasa de sculptură în lemn de la Corbi, ziariştii Monica Popa, Lucian Gherguş, Constantin Băjenaru (Societatea civilă), Alin Precup şi mulţi alţii.

Virgil Baciu nu i-a uitat nici pe colaboratorii din rândul consilierilor locali – care au fost prezenţi la Poenărei: Dionisia Burilă, Vasile Grigoroiu, dr. Ion Săvescu, Ilie Groşanu şi viceprimarul Dan Aldea au primit diplome şi au avut parte de cuvinte de apreciere.

N-au fost pomeniţi alţi aleşi locali, precum: Vişinel Banu, Gheorghe Moroiu, Constantin Vlăduţ Mogaru, Mihai Ungurenuş, Gheorghe Zaharia, Gheorghe Dedinoiu sau Mihai Bădescu. N-a fost chiar de mirare, căci astfel de absenţe s-au înregistrat şi cu alte ocazii, dar parcă nu chiar atât de multe…

Virgil Baciu a refuzat să dezvolte subiectul anunţului de renunţare la funcţie şi la altă candidatură, motivând că era o rană prea dureroasă, ce ţinea de ingratitudinea unor oameni robiţi unor interese mărunte. Dar, şi din aceste cuvinte sărace, se pot trage concluzii bogate !…

Cântece şi dansuri vechi din lada de zestre a naţiunii

Absenţa actriţei Doina Ghiţescu a fost suplinită cu brio încă o dată de Elena Picu de la Antena 1 Piteşti, care a fost foarte inspirată şi a ştiut să anime atmosfera prin dialoguri spumoase cu artiştii şi cu publicul, căruia nu i-a trebuit prea mult pentru a se lăsa provocat să se prindă în hore.

Multora le-a fost greu să se ridice de la mesele pline cu bunătăţi din roadele acestui pământ atât de generos când este sfinţit cu sudoarea trudei cinstite.

Au evoluat mai multe ansambluri, începând cu cel local, „Ciobănaşul", coordonat de Claudia Rotaru, cu „Muguraş de fluier" de la Piteşti, fluieraşii de la Vaideenii Vâlcei şi alţi artişti vestiţi, precum cei de la Corbu sau Polovragi. Momentul de-a dreptul solemn a fost cel de la ora 14.40, când primarul şi prietenii apropiaţi au cântat cu patos hit-ul ultimilor ani – „Nu ne vindem ţara !"

Unul dintre fluieraşii de la Vaideeni, vârstnicul Nicolae Gioancă, născut în Novaci, ne-a povestit că Drumul Regelui, pe care s-a construit în anii noştri Transalpina, ar fi fost inaugurat în 1916 de către Ferdinand I, care i-ar fi dăruit unui strămoş al lui, ce-i cântase nişte doine monarhului la festivitate, patru galbeni de aur, zicându-i: „–Asta să-ţi fie simbria !" Tot dumnealui ne-a recitat câteva dintre versurile acelea vechi şi adevărate şi acum, când românii s-au răspândit prin lume: „Fraţi români, veniţi acasă / Că-i frumoasă ţara voastră / Şi-aveţi apă în fântână / Mereu rece, mereu bună !…".

Petrecerea, conform tradiţiei, a ţinut până târziu, ca pe vremurile strămoşilor ce urcă spre dacii antici, care iubeau cerul senin, alungând norii cu săgeţile, ca să-şi arate liber faţa Sfântul Soare, zeu venerat de întreaga omenire. La despărţire, s-a urat încă o dată şi încă o dată, „La Mulţi Ani, Poenărei !" şi s-au făcut legăminte de revedere în prima sâmbătă de după prăznuirea Adormirii Maicii Domnului.



Doru BOBI

ARGEŞ EXPRES

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI

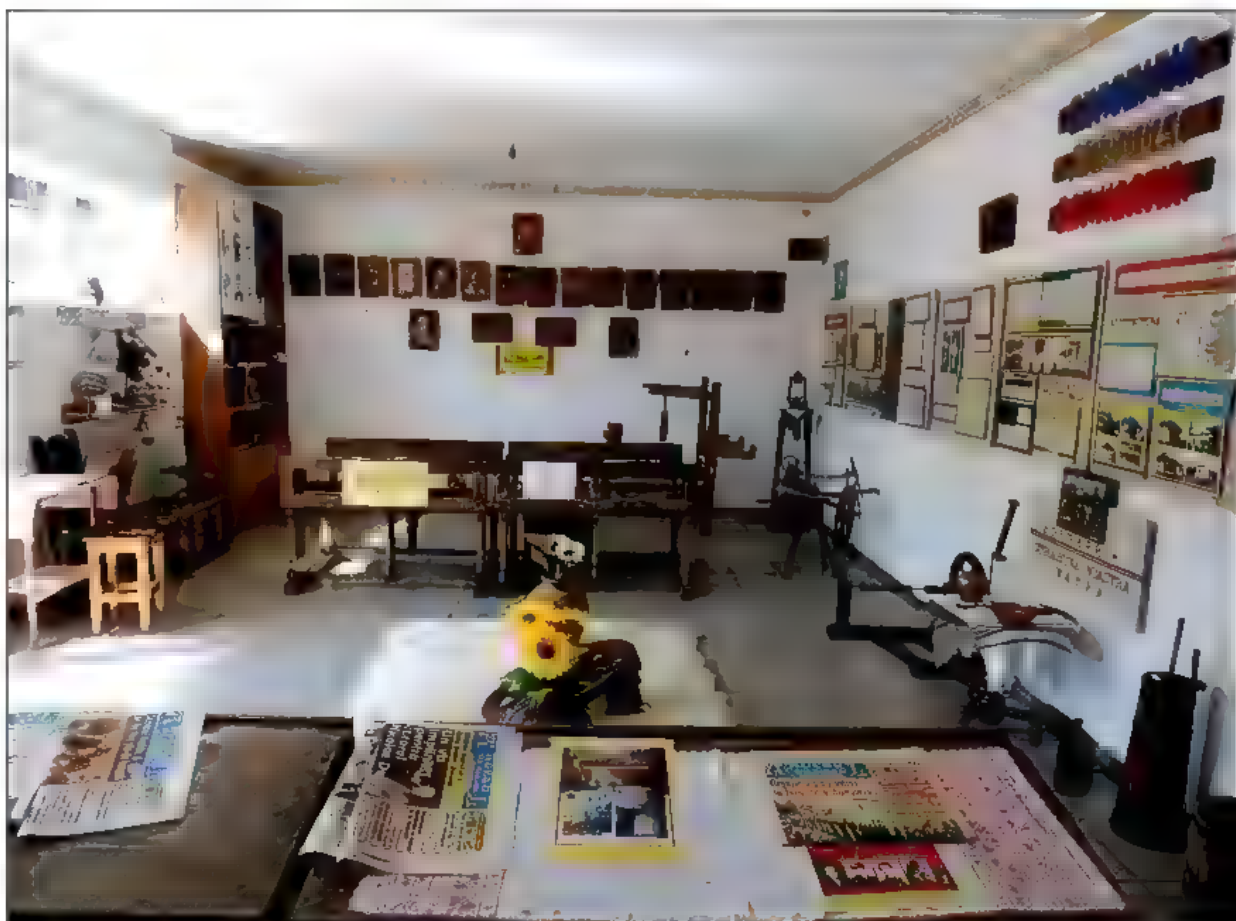
IMAGINI

-Sâmbătă, 19 august 2017-





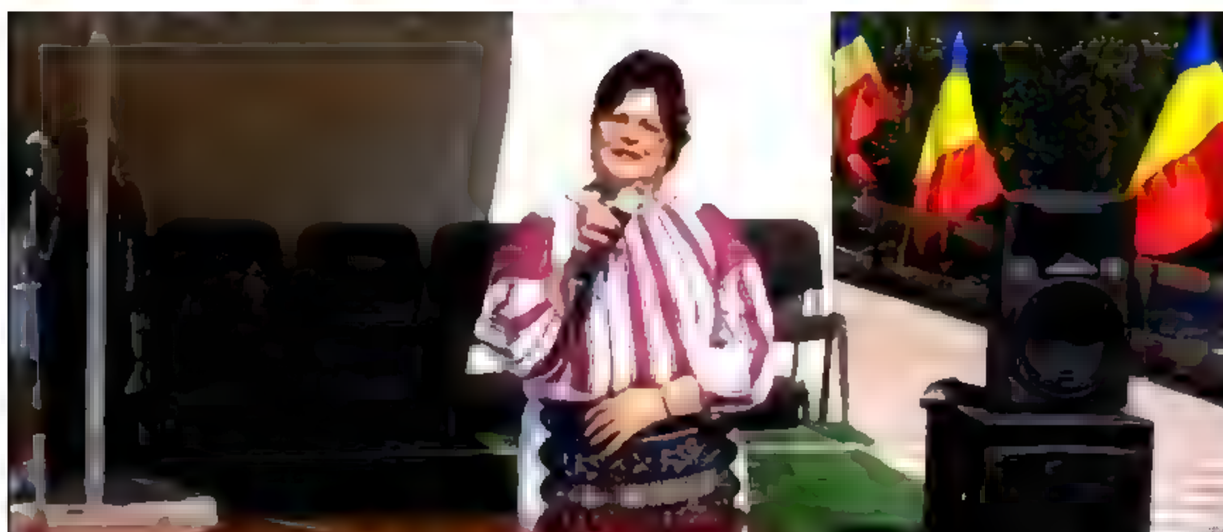













Golden Brau


Golden
Golden Brau


Golden
Golden Brau


Bucegi. Pe inima românilor.
Bucegi

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ



SĂ NE REVEDEM
„UNITI ÎN CUGET SI-N SIMTIRI"
ÎN AUGUST 2018 !

COLEGIUL REDACTIONAL

Fondator / tehnoredactor – **GRIGORE CONSTANTINESCU**
Director – **VIRGIL BACIU**
Secretar de redacţie – **CONSTANTIN SAMOILĂ**
Lector – **EUGENIA CONSTANTINESCU**
Imagini – **DORU BOBI, MIHAELA DIMA, INTERNET**
DTP – **DAN IULIAN COTAR**
10. I. 2018



POENÁREI

LECTORI SALUTEM !

Poenarei